อนุสรณ์

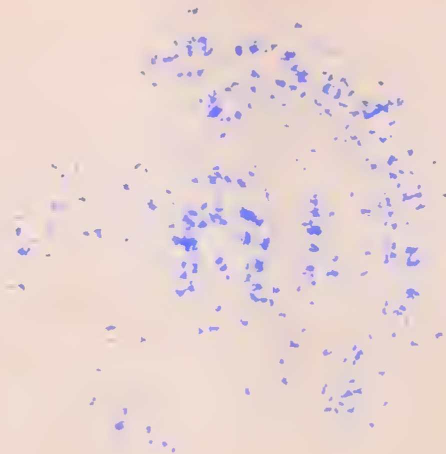
พระราชทานเพลิงศพ

พระครูภาวนาภิรัติ (ทิม)

ณ เมรุวัดระหารไร่

อ.บ้านค่าย จ.ระยอง

อาทิตย์ที่ 6 มีนาคม พ.ศ. 2526

อนุสรณ์

พระราชทานเพลิงศพ

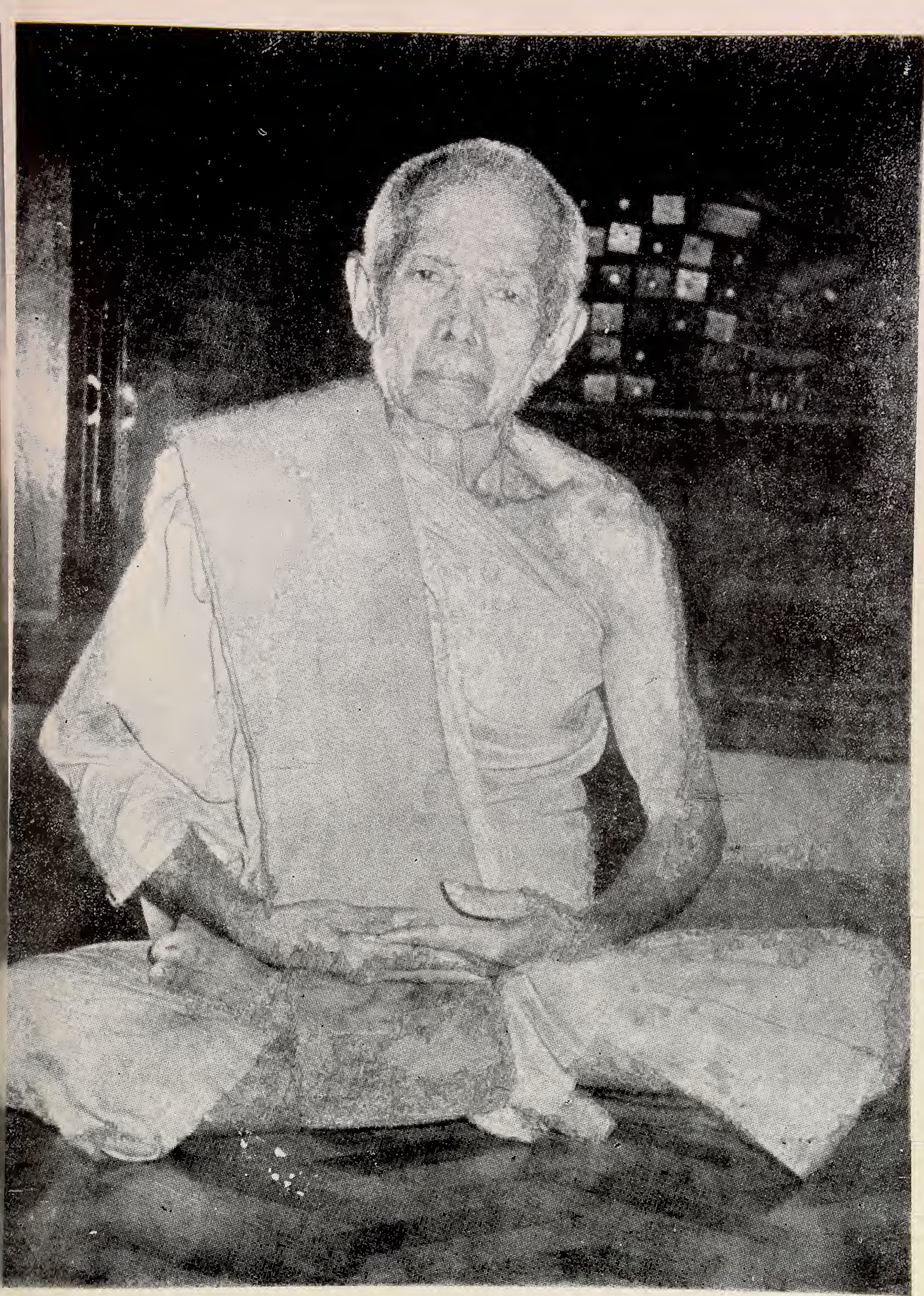
พระครูภาวนาภิรัติ (ทิม)

ณ เมรุวัดระหารไร่

อ.บ้านค่าย จ.ระยอง

วันอาทิตย์ที่ 6 มีนาคม พ.ศ. 2526

พระครูภาวนาภิรัต (หลวงปู่ทิม)

คำนำ

ในงานพระราชทานเพลิงศพ พระครูภาวนาภิรัติ (ทิม อิสริโก) อดีตเจ้าอาวาสวัดละหารไร่ ซึ่งเป็นพระสงฆ์ที่มีความหนักแน่นมั่นคงในพระธรรมวินัย พร้อมทั้งทรงวิทยาคมเป็นที่เคารพนับถือของสาธุชนทั่วไป ทั้งยังได้บูรณะและพัฒนาวัดละหารไร่ให้เจริญก้าวหน้ามาเป็นลำดับ จวบจนสิ้นอายุขัย

คณะศิษยานุศิษย์และท่านที่เคารพนับถือ เห็นสมควรขอพระราชทานเพลิงศพ ซึ่งก็ได้รับพระราชทานพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้า ฯ พระราชทานเพลิงศพ พระราชทานไฟหลวงโดยเจ้าหน้าที่สำนักพระราชวัง ซึ่งเป็นข้าในพระองค์เป็นตัวแทนต่างพระเนตรพระกรรณ นำเพลิงมาสู่สถานที่พิธีพระราชทานเพลิงศพครั้งนี้ นับเป็นเกียรติอย่างสูงส่ง

การจัดทำหนังสืออนุสรณ์ในครั้งนี้ ได้ขอคำไว้อาลัยจากท่านผู้มีเกียรติทั้งทางศาสนจักรและอาณาจักร ก็ได้รับความอนุเคราะห์จากท่านที่นำบทความมาลงนี้เป็นอย่างดี และได้มอบให้พระสมุห์ชลอ คุตฺตธมฺโม รองเจ้าอาวาสวัดพลับพลา อ. เมือง จ. นนทบุรี เป็นผู้ตรวจทานจัดทำเป็นรูปเล่มเข้าโรงพิมพ์ให้ทันงาน ทั้งที่ท่านมีงานอยู่หลายด้าน ก็ได้อนุเคราะห์รับดำเนินการให้เป็นอย่างดี

ต้องขออนุโมทนาในกุศลเจตนาของท่านทั้งหลาย ที่ได้ให้เกียรติมาในงานพระราชทานเพลิงศพครั้งนี้ หากหลวงพ่อผู้ล่วงลับไปแล้วได้ทราบด้วยญาณวิถีใด ๆ ก็คงจะอนุโมทนาในกุศลกรรมของพวกเราทั้งหลาย ขอท่านจงปราศจากทุกข์โศกโรคภัย เจริญด้วยจตุรพิธพรชัยยิ่ง ๆ ขึ้นไป ตลอดกาลนาน

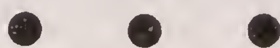
พระอธิการเชย ชยธมฺโม

คำไว้อาลัย

ของ

นายประสิทธิ์ โกมลมาลย์

ผู้ว่าราชการจังหวัดระยอง

ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้มาดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดระยอง ยังไม่ถึง ๓ เดือน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติหน้าที่อยู่นี้ ข้าพเจ้าได้ยินประชาชนชาวจังหวัดระยองได้เล่าถึงเกียรติคุณของพระครูภาวนาภิรัติ (หลวงปู่ทิม อิสริโก) ว่า หลวงปู่ทิมเป็นพระที่ปฏิบัติธรรมได้อย่างดีเยี่ยมรูปหนึ่ง เช่น การปฏิบัติกิจสงฆ์ การฉันภัตตาหาร การอนุเคราะห์ประชาชน การแสดงธรรม การแสดงออกอื่น ๆ ที่เป็นตัวอย่างของประชาชนได้เป็นอย่างดียิ่ง จนเป็นที่เคารพเลื่อมใสของประชาชนชาวจังหวัดระยอง ชาวภาคตะวันออกของประเทศ ตลอดถึงประชาชนโดยทั่วไป จึงรู้สึกดีใจ ภูมิใจแทนชาวจังหวัดระยอง ที่ได้มีโอกาสใกล้ชิดรับฟังธรรมในขณะที่หลวงปู่มีชีวิตอยู่

บัดนี้ คณะศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย ซึ่งระลึกถึงคุณงามความดีของผู้มีพระคุณ ได้จัดงานพิธีพระราชทานเพลิงศพ เพื่อเป็นการไว้อาลัยและเทอดทูนเกียรติคุณท่าน ซึ่งนับว่าเป็นการกตัญญูกตเวที ให้ความเคารพสักการะในโอกาสนี้โดยทั่วกัน

ประสิทธิ์ โกมลมาลย์

ผู้ว่าราชการจังหวัดระยอง

ธรรมานุสรณ์เกียรติคุณ

ของ

พระครูภาวนาภิรัต

นับแต่ข้าพเจ้ามารับราชการในจังหวัดระยอง เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๒๓ และก่อนหน้านั้นได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับพระเถรานุเถระ ซึ่งเป็นที่เคารพศรัทธาเลื่อมใสของพุทธศาสนิกชนในท้องถิ่นและทั่วไป เมื่อได้มาอยู่ในจังหวัดระยอง จึงได้รับทราบกิตติศัพท์และเกียรติคุณพระเถระ ซึ่งประชาชนให้ความเคารพเลื่อมใสอย่างยิ่งองค์หนึ่ง อันได้แก่พระครูภาวนาภิรัต (หลวงปู่ทิม อิสริโก) แห่งวัดละหารไร่ ตำบลหนองละลอก อำเภอบ้านค่าย ข้าพเจ้าได้ศึกษาประวัติและความเพียรพยายามของหลวงปู่ ท่านมีเจตน์จำนงมุ่งมั่นในพระพุทธศาสนาพร้อมกับทางปฏิบัติโดยออกเดินธุดงค์ เพื่อแสวงหาความรู้ในศาสตร์ต่าง ๆ จนมีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษ นอกจากนั้นได้สร้างเสนาสนะเพื่อบำรุงพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป รวมถึงได้ให้การสนับสนุนการศึกษาแก่กุลบุตรกุลธิดา ฯลฯ จนได้รับสมณศักดิ์เป็น “พระครูภาวนาภิรัต”

นับว่าท่านเป็นปูชนีย์ภิกษุรูปหนึ่ง ที่ได้ดำเนินรอยตามพระศาสดาอย่างเคร่งครัด เป็นพระอริยสงฆ์ที่พร้อมไปด้วยคุณธรรมและเมตตาธรรม สมควรที่จะพึงบูชาด้วยการประพฤติปฏิบัติตามเยี่ยงอย่าง ตลอดกาลทุกเมื่อ

นายเพ็ชร จันทรดี

รองผู้ว่าราชการจังหวัดระยอง

คำไว้อาลัย

พระครูภาวนาภิรัติ (ทิม)

ท่านพระครูภาวนาภิรัติ อดีตเจ้าอาวาสวัดละหารไร่ ตำบลหนองละลอก อำเภอบ้านค่ายจังหวัดระยอง

เป็นพระเถระผู้ใหญ่อันเป็นที่เคารพของพุทธศาสนิกชนทั่วไป โดยเฉพาะชาวตำบลหนองระลอก กิตติศัพท์ชื่อเสียงของท่านพระครูภาวนาภิรัติเป็นที่รู้กันไปทั่วว่า ท่านเป็นพระภิกษุสงฆ์ที่เจริญด้วย ศีลคุณ เมตตาคุณ และอายุพรรษาที่บริสุทธิ์บริบูรณ์ ยังความเลื่อมใสศรัทธาให้เกิดแก่สาธุชนทั่วไป เป็นที่ปลาบปลื้มปีติของศิษยานุศิษย์โดยทั่วหน้า ด้วยเกียรติประวัติอันสูงส่งงดงามของท่าน จึงเป็นการสมควรอย่างยิ่ง ที่ได้รับพระราชทานเพลิงศพเมื่อท่านมรณภาพไปแล้วครั้งนี้ กระผมขอกราบคารวะท่านด้วยความระลึกในใจว่า นี่คือสุปฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ควรแก่การเป็นตัวอย่างของบุคคลผู้ทรงไว้ ซึ่งคุณงามความดีที่ชนรุ่นหลังควรยึดถือเป็นแบบอย่างต่อไป

จำนงค์ หรงฤกษ์

ศึกษาธิการจังหวัดระยอง

๒๔ พย. ๒๕๒๕

คำไว้อาลัยในพระคุณของพระครูภาวนาภิรัต

(หลวงปู่ทิม อิสริโก)

ขอนอบน้อมถึงพระคุณ ในพระเดชพระคุณของพระครูภาวนาภิรัต (หลวงปู่ทิม อิสริโก) เนื่องในงานพระราชทานเพลิงศพของพระคุณท่าน บรรดาศิษยานุศิษย์และพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย รวมทั้งผู้ที่เคารพนับถือ ได้ร่วมกันจัดงานพระราชทานเพลิงศพขึ้น ตามประเพณีของชาวพุทธ

นับแต่ข้าพเจ้าได้มาดำรงตำแหน่งนายอำเภอบ้านค่ายไม่นานนัก ก็ได้ทราบถึงคุณงามความดีของพระครูภาวนาภิรัตเป็นอย่างดีว่า สมัยที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นพระผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง และมีคุณธรรมอันสูงส่งองค์หนึ่งในภาคตะวันออก เทียบได้กับพระอาจารย์ที่มีชื่อเสียงองค์อื่น ๆ ในทุกภาคของประเทศไทย ในระหว่างดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดละหารไร่ หมู่ที่ ๘ ตำบลหนองระลอก อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง พระคุณท่านก็ได้อบรมสั่งสอนบรรดาพระภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย ให้ดำรงอยู่ในขอบเขตแห่งศีลธรรมเป็นอย่างดีเสมอมา คุณงามความดีของพระคุณท่านเป็นที่ทราบซึ้งต่อบรรดาศิษยานุศิษย์ อุบาสกและอุบาสิกาเป็นอย่างดียิ่ง จึงมีความห่วงใยในพระคุณท่านเป็นอย่างมาก ไม่อยากให้จากไป แต่ก็เป็นเรื่องสุดวิสัย เพราะสังขารร่างกายของมนุษย์และสัตว์ มีการเกิดเป็นเบื้องต้น แล้วก็แปรไปในท่ามกลาง และดับไปในที่สุด อย่างนี้ทุกรูปทุกนาม ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดจะหลีกเลี่ยงได้ เป็นสามัญลักษณะเสมอกันหมด เมื่อศิษยานุศิษย์ อุบาสกและอุบาสิกาทั้งหลาย ได้น้อมระลึกถึงธรรมที่พระคุณท่านได้เคยอบรมสั่งสอนมา และพิจารณาเห็นความเป็นจริงของสังขารดังนี้แล้ว จึงพร้อมใจกันประกอบกรรมทำฌาปนกิจศพของพระคุณท่าน ตามกำลังและความสามารถที่พึงกระทำได้

เพื่ออุทิศส่วนกุศลอันนี้ ส่งให้ดวงวิญญาณของพระคุณท่าน แม้จะสถิตย์ในภูมิภพใด เมื่อได้รับข่าวสารการปโนทิศอันนี้แล้ว ขอได้โปรดอนุโมทนาสาธุการ และจงมีความสุขสำราญในคติภพนั้น ๆ เถิด

นายบรรพต จันทสูตร

นายอำเภอบ้านค่าย

ปฏิปทาของพระครูภาวนาภิรัต (หลวงปู่ทิม อิสริโก)

วัดละหารไร่ หมู่ ๘ ตำบลหนองละลอก อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง

เพื่อเป็นธรรมานุสรณ์และสรรเสริญเกียรติคุณของพระครูภาวนาภิรัต (หลวงปู่ทิม อิสริโก) กระผมได้รับบันทึกจากพระอธิการเชย ชยธมฺโม เจ้าอาวาสวัดละหารไร่ ว่าให้เขียนบทความบางส่วนเพื่อบรรจุลงในหนังสืออนุสรณ์ เพื่อแจกในงานพระราชทานเพลิงศพพระครูภาวนาภิรัต กระผมรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสสนองบุญคุณหลวงปู่ทิม ในครั้งนี้ แต่ขณะเดียวกันก็มีความรู้สึกว่าจะเขียนบทความได้ไม่ถูกต้องและสมบูรณ์นัก เพราะมีโอกาสใกล้ชิดหลวงปู่ทิมด้วยเวลาน้อยไปสักหน่อย แต่พอจะเรียบเรียงได้ตามความจำที่ประทับใจของกระผม ก็คือ ปฏิปทาของหลวงปู่ทิมเป็นสัมมาปฏิบัติอย่างหาที่ตำหนิมิได้เลย ควรแก่การสรรเสริญเป็นอย่างยิ่ง ยากที่จะหาสมณะเพศผู้ใดจะมีปฏิปทาเท่าเทียมหลวงปู่นั้นไม่มี กระผมจึงขอเริ่มเรื่องดังนี้

เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๕ กระผมได้มารับราชการอยู่ที่จังหวัดระยอง ตำแหน่งรองผู้บังคับกองพันทหารราบที่ ๗ กรมผสมนาวิกโยธิน ค่ายมหาสุรสิงหนาท อำเภอเมือง จังหวัดระยอง จึงได้มีโอกาสเข้าไปกราบนมัสการหลวงปู่ทิมเป็นบางเวลาไม่บ่อยนัก ตามปกติกระผมชอบสนใจเรื่องพิธีการปลุกเสกหรือพิธีพุทธาภิเศกเป็นอย่างมาก มีพิธีที่จังหวัดใด ๆ มีโอกาสก็จะไปทุกแห่งที่จัดพิธีนี้ กระผมจำได้ว่าดูเหมือนจะเป็นพิธีพุทธาภิเศกที่วัดเทพประสาท อ. สัตหีบ จังหวัดชลบุรี ครั้งนั้นเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๖ มีหลวงปู่นาค (พระเทพสิทธินายก) วัดระฆังโฆษิตาราม ธนบุรี มานั่งปรกในพิธีพุทธาภิเศก เวลาว่างในช่วงพิธีพุทธาภิเศกกระผมได้เข้าไปกราบนมัสการหลวงปู่นาคขอพระเครื่องลางของขลังจากหลวงปู่นาค หลวงปู่นาคพูดมาเชิงปรารภว่าทำไมไม่ไปขอกับหลวงปู่ทิมซึ่งเป็นพระที่มีอินทรีย์พละทรงกฤตยาคุณแก่กล้าองค์หนึ่งในจังหวัดระยอง กระผมจึงทราบว่าจังหวัดระยองมีพระที่ทรงคุณกฤตยาอภินิหารฌาณสมาธิแก่กล้าองค์หนึ่งจึงจดจำไว้และน่าจะเป็นเพราะหลวงปู่นาค (พระ-เทพสิทธินายก) วัดระฆัง ฯ ท่านมีฌาณแก่กล้าพอ ๆ กัน จึงรู้กันว่าพระสงฆ์รูปใดควรแก่การ

ยกย่องว่าทรงกฤตยาอภินิหารแก่กล้าทางฌาณสมาธิ จากนั้นมากระผมก็ติดตามหลวงปู่ทิมเรื่อยมา เป็นแต่เพียงด้านการข่าวเท่านั้น จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๑๔–๒๕๑๕ กระผมได้ไปรับราชการในตำแหน่งดังกล่าวที่จังหวัดระยอง ก็ได้มีโอกาสเข้าไปกราบไหว้หลวงปู่ทิมบ้างไม่บ่อยครั้งนัก เพราะสภาพเส้นทางจากอำเภอบ้านค่ายถึงวัดละหารไร่ขณะนั้นเป็นเส้นทางที่ธุรกันดารมาก นอกจากรถจิ๊บและรถบรรทุกลากซุงหรือรถขนมันสำปะหลังแล้ว จะหาโอกาสเข้าถึงวัดละหารไร่ได้ยากมาก

ต่อมาเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๗ กระผมได้ไปรับราชการตำแหน่งผู้บังคับกองพันทหาราบที่ ๒ กรมผสมนาวินโยธิน ค่ายตากสิน จังหวัดจันบุรี ได้มีโอกาสเข้าไปใกล้ชิดหลวงปู่ทิมอีกครั้งหนึ่ง ได้พบเห็นการปฏิบัติปฏิปทาของหลวงปู่แล้วเป็นที่น่าเลื่อมใสจริง ๆ ปฏิปทาของหลวงปู่ทิมเป็นไปตามองค์มรรค ๘ ทุกประการ หลวงปู่เห็นอริยสัจจ์ ๔ ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทรงตรัสไว้แล้ว เห็นว่าคนเราเกิดมาเป็นเพราะด้วยกรรมเก่าอยู่ในกองขันธ์อันเป็นทุกข์ และขณะเดียวกันหลวงปู่ก็เห็นว่าคนเราเกิดมาแล้วย่อมจะสร้างกรรมดีหรือที่เรียกว่าวาสนาบารมีได้อีกด้วย ความเพียรชอบปฏิบัติดีเพื่อให้ลุล่วงไปเสียจากทุกข์ หลวงปู่จึงเร่งการปฏิบัติในองค์มรรคสัมมาวายามะ (เพียรปฏิบัติชอบ) คือ เพียรตั้งจิตไว้ไม่ให้บาปที่ยังไม่เกิดขึ้นไม่ให้เกิด ละบาปที่เกิดขึ้นแล้วยังกุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้วไม่ให้เสื่อมสูญด้วยการตั้งสมาธิอันแน่วแน่ด้วยสติไม่ให้พลั้งเผลอ แล้วดำเนินทางปัญญาเพื่อเป็นทางแห่งความพ้นทุกข์

ประมาณปลายเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ กระผมมีความคิดที่จะสร้างพระบรมราชานุสาวรีย์ สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชเพื่อประดิษฐ์สถานไว้ ณ ค่ายตากสิน จังหวัดจันทบุรี (ในกองพันทหารราบที่ ๒ กรมผสมนาวิกโยธิน) ในการนี้ได้พิจารณาหารายได้สมทบทุนเพื่อเป็นการก่อสร้างพระบรมราชานุสาวรีย์ดังกล่าว จะต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมาก ไม่สามารถจะใช้เงินในงบประมาณของทางราชการใช้จ่ายได้อีกด้วย จึงตกลงใจสร้างพระบูชา พระกริ่งและพระรูปหล่อจำลองสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช พร้อมด้วยเหรียญจำลองพระองค์ (ในรูปทรงพระแสงดาบครึ่งพระองค์) ขึ้นกระผมได้ไปกราบไหว้พระอาจารย์ที่ทรงคุณวุฒิทางกฤตยาคมให้ช่วยปลุกเสกให้ ณ ที่วัดของท่านอาจารย์เหล่านั้นเอง

กระผมได้กราบนมัสการหลวงปู่ทิม เมื่อประมาณปลายเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ ขอความกรุณาให้หลวงปู่ทิมช่วยทำพิธีปลุกเศกพระเครื่อง พระบูชา พระรูปหล่อและเหรียญสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช หลวงปู่ทิมยินดีทำให้ตามที่กระผมขอร้อง

ประมาณต้นเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘ กองพันทหารราบที่ ๒ กรมผสมนาวิกโยธิน ลำเลียงพระบูชาและพระรูปหล่อจำลองเหรียญสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ๑ คันรถบัสใหญ่ ไปยังวัดละหารไร่ ตำบลหนองละลอก อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง พร้อมด้วย นาวาตรี สุรินทร์ รอดสวาสดิ์ เป็นผู้ควบคุมไป หลวงปู่ทิมแสดงออกถึงความเต็มใจที่จะจัดทำพิธีพุทธาภิเศกและปลุกเศกให้พร้อมด้วยพระและเณรพร้อมใจกัน ทำด้วยความสามัคคีเป็นอย่างดียิ่งเป็นเวลาประมาณ ๗ วัน ๗ คืน หลวงพ่อทำพิธีพุทธาภิเศกและปลุกเศกให้จนสัมฤทธิผลเป็นที่อิ่มอกอิ่มใจด้วยการบรรจุพลังจิตของหลวงปู่เข้าในพระบูชา พระเครื่อง พระรูปหล่อจำลองและเหรียญสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช จนกระผมเห็นว่าหลวงปู่ไม่ใช่ทำเล่น ๆ ทำจริง ๆ น่าเลื่อมใสมากเท่าที่ผมพบเห็นมา และพวกเราทุกคนข้าราชการทหารพัน ร. ๒ กรมผสมนาวิกโยธิน ประจักษ์ด้วยตาของตนเองเกือบทุกคน

การปฏิปทาของหลวงปู่ผมเห็นแล้วเพราะผมได้ไปเฝ้านอนสังเกตุการณ์อยู่ด้วยหลายวัน เห็นการปฏิบัติตนของหลวงปู่ทิมแล้วเป็นที่เกิดศรัทธาน่าเลื่อมใสการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบของหลวงปู่ทิมเป็นอย่างมากหาที่เปรียบมิได้ เวลาปฏิบัติของหลวงปู่จะตื่นประมาณ ๐๓.๐๐ น. ทุกวัน สวดมนต์ทำวัตรเช้าพร้อมกับพระในวัดทั้งหมดแล้วจะนั่งสมาธิ จนรุ่งสว่างแล้วพระต่างก็แยกย้ายออกจากวัดบิณฑบาตต่อไป

หลวงปู่ทิมท่านได้พิจารณาธรรมะตลอดเวลาทุกลมหายใจเข้าออกเพื่อให้เกิดธรรมะแก่หลวงปู่ทิมเอง เป็นมรรคองค์ ๘ หลวงปู่ทิมดำเนินการปฏิบัติทุกอย่างในมรรคองค์ ๘ และเป็นไปด้วยการดำเนินสายกลางที่เรียกว่ามัชฌิมาปฏิปทา หลวงปู่ทิมพิจารณาเห็นว่าการฉันอาหารมากเกินไปและฉันอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์เป็นการเบียดเบียนสังขาร (ร่างกาย) ตนเอง และสัตว์อื่น ๆ อย่างเป็นการลุ่มหลงในอัตภาพ (ร่างกายหรือสังขารของตนเอง) ว่าเป็นของตนเองอย่างแน่นอน เมื่อเกิดอุปทานว่าเป็นของตนเองก็จะหาหนทางบำรุงรางกายตนเองที่คิดว่าดี ๆ มีประโยชน์ต่อร่างกายคือเนื้อสัตว์ที่เชื่อว่ามีโปรตีนสูงให้ประโยชน์ต่อร่างการ แต่ไม่สามารถเอาชนะ

ร่างกายสังขารนั้นได้ กลับต้องได้รับทุกข์ทรมานจากการบริโภคเนื้อสัตว์คราวละมากบ้างน้อยบ้าง เพราะลืมพิจารณาไปว่าเป็นอนัตตา คือเราไม่สามารถบังคับร่างกายนั้นไม่ให้เสื่อมหรือเจ็บป่วย หรือพ้นจากความตายได้ หลวงปู่ทิมท่านได้มีดวงตาอันได้รับธรรมะคือพระอริยสัจจ์ ๔ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เห็นและแทงทลุตลอดธรรมะในพระธรรมอริยสัจจ์ ๔ ประการ

หลวงปู่ทิมได้ทำความเพียรพยายามมาเป็นเวลานานอย่างยิ่ง คือ ไม่ฉันอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์ทั้งมวลฉันอาหารที่เป็นผักและพืชเท่านั้น เป็นเวลามาหลายสิบปีแล้วจนกระทั่งวาระสุดท้ายที่หลวงปู่ทิมละทิ้งขันธ์ท่านไปโดยไม่มีอุปาทานยึดมั่นในขันธ์ ๕ ของหลวงปู่แต่อย่างใด การปฏิบัติของหลวงปู่ทิมนอกจาก จะได้รับชัยชนะในขันธ์ ๕ แล้ว หลวงปู่ทิมยังได้ทำสมาธิวิปัสสนาจนได้ฌาณชั้นสูงอันเป็นที่เกิดปัญญา เป็นธรรมะชั้นสูงสุดที่จะเป็นตัวแก้ทุกข์ได้

กระผมมีความเชื่อมั่นและศรัทธาอย่างมาก หลวงปู่ทิมได้ละทิ้งขันธ์ ๕ ไปนั้น หลวงปู่ได้ผ่านการเป็นพระสมมุติสงฆ์ไปแล้ว อยู่ในแดนพระอริยสงฆ์ จะอยู่ในชั้นใดกระผมไม่กล้าพูดได้แต่ขอเรียนว่าหลวงปู่ทิม อยู่ในแดนแห่งความพ้นทุกข์แล้ว เราเป็นปุถุชนธรรมดาอันมีกิเลสเป็นเครื่องเศร้าหมองไม่มีสิทธิหรือความควรแก่ที่จะอวยพรให้หลวงปู่ผู้พ้นทุกข์แต่อย่างไร แต่หลวงปู่ท่านได้ปฏิบัติตัวของท่านเองถึงแดนแห่งความพ้นทุกข์ไปแล้ว เพียงแต่ว่าเราอยากจะขอดวงวิญญาณของหลวงปู่ทิมจงรับรู้ด้วยฌาณอันแก่กล้าของท่านดลบันดาลให้พวกลูกศิษย์ทั้งมวลได้มีโอกาสปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ด้วยการทำความเพียร ทำความชอบให้พ้นทุกข์อย่างหลวงปู่ทิมได้บ้าง อย่างน้อยเศษเล็ก ๆ น้อย ๆ ของหลวงปู่ก็ยังดี พวกเราอย่าได้เป็นห่วงวิญญาณของหลวงปู่เลย ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบแล้ว หาที่ผู้ใดจะเทียมทานได้ พ้นจากอบายภูมิแล้วทั้งมวล

หัวหน้ากองข่าวกองบัญชาการกรมนาวิกโยธิน

อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี

คำไว้อาลัย

พระครูภาวนาภิรัต หรือ หลวงปู่ทิม อิสฺสริโก วัดละหารไร่ อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง เป็นพระเถระผู้ใหญ่ มีอายุพรรษาอยู่ในเกณฑ์สูง ก่อนจะถึงมรณภาพแทบจะกล่าวได้ว่า เป็นพระเถระที่มีอายุพรรษามากเป็นอันดับหนึ่งในเขตจังหวัดระยอง เป็นผู้ที่มีศีลาจารวัตร น่าเคารพเลื่อมใส เคร่งครัดในพระธรรมวินัย เป็นพระมีระเบียบแบบแผน จิตใจสะอาดสมกับภาวะของพระ พูดน้อย และเป็นพระเถระขมังเวทย์ ก่อนถึงมรณภาพประมาณ ๒๐ ปี มีผู้นิยมเลื่อมใสในวัตถุมงคลของท่านมาก มีชื่อเสียงกระฉ่อนไปไกลในเรื่องวัตถุมงคล ถ้ามีงานพุทธาภิเศกในวัดใด ทั้งในจังหวัดหรือต่างจังหวัด โดยมากจะได้รับอาราธนาให้เข้าร่วมในพิธีเกือบทุกแห่ง เมื่อข้าพเจ้ามาดำรงตำแหน่งเจ้าคณะจังหวัดตอนนั้นอายุของหลวงปู่เกือบจะถึง ๙๐ ปีแล้ว ต้องบอกกับพระวัดละหารไร่และญาติโยมใกล้ ๆ วัดที่ปฏิบัติหลวงปู่ว่า ถ้ามีผู้มาอาราธนาหลวงปู่ไปนั่งปรกต่างจังหวัด หรือไกลเกินไป ขออย่าให้หลวงปู่ไป เพราะท่านอายุมากแล้ว และท่านก็มักจะเกรงใจหรือตามใจผู้ที่มาอาราธนารับไปทำธุระให้เขาเป็นส่วนมาก จึงต้องมีการขอร้องว่าอย่าให้รับ เกรงว่าอาจมีอันตรายในการเดินทาง หลวงปู่ทิม ได้ก่อสร้างเสนาสนะถาวรวัตถุไว้ในวัดละหารไร่ เป็นหลักฐานมั่นคงหลายอย่าง ก่อนถึงมรณภาพไม่เกิน ๑๐ ปี ได้สร้างอุโบสถหลังใหม่เสร็จเรียบร้อย พร้อมทั้งศาลาการเปรียญหลังใหญ่ หอฉัน แบบทันสมัย นับเป็นพระเถระนักพัฒนารูปหนึ่ง ถึงแม้อายุจะมากก็ไม่ท้อถอยในการก่อสร้างวัดให้เจริญรุ่งเรือง ท่านได้ถึงมรณภาพตามกาลเวลาแห่งอายุขัย ซึ่งไม่มีผู้ใดในโลกนี้จะฝืนกฏธรรมดาไปได้ ด้วยอาการอันสงบ

หวังว่า ด้วยตบะเดชะบุญบารมีที่ท่านได้สั่งสมอบรมมาในสมณเพศชาตินี้ คงจะอุปถัมภ์ค้ำจุนให้ดวงวิญญาณ หรือ จิต ของท่านสถิตในสุคติวิสัยในสัมปรายภพ.

พระราชวิมลมุนี

เจ้าคณะจังหวัดระยอง

๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๕

ความเป็นความตาย

โดย เจ้าคุณพระวินัยการกวี

ความเป็นกับความตายเป็นของคู่กัน ถ้าไม่มีเป็นก็ไม่มีตาย หรือถ้าไม่เกิดมาก็ไม่ต้องตาย คำสองคำนี้เรารู้กันมานาน ตั้งแต่เกิดมาพอจำความได้ แต่เราก็ไม่รู้ว่า เราเกิดมาทำไม สิ่งที่ตามมากับความเกิดก็คือ ความแก่ ความเจ็บ แล้วก็ความตาย ทางพระท่านเรียกว่า ชาติ ชรา พยาธิ มรณะ หมายถึง เกิด แก่ เจ็บ ตายนั่นเอง ในคำ ๔ คำนี้ คำต้นคือเกิด เราชอบ เราพอใจ แต่ว่า ๓ คำหลัง เราไม่ยักชอบ ทั้งนี้ก็เพราะว่าทุกคนชอบความเกิด ชอบความเจริญ แต่ไม่ชอบความแก่ ความเจ็บ ความตาย เพราะเป็นความเสื่อมไป สิ้นไปแห่งชีวิต ไม่มีใครปรารถนา พระพุทธศาสนาที่เกิดขึ้น ก็เพราะปรารถนาเหตุนี้ พระพุทธเจ้าเอง สมัยที่แสวงหาโมขธรรม ก็เพราะพระองค์ทรงเห็นเทวทูตทั้ง ๕ คือ เด็ก คนแก่ คนเจ็บ คนตาย และสมณะ พระองค์แสวงหาโมกขธรรมต้องการเอาชนะความแก่ ความเจ็บ ความตาย ผลที่สุดทรงค้นพบว่า แก่ เจ็บ ตาย นั้น เป็นเพียงผลของความเกิด ถ้าไม่มีความเกิดแล้ว แก่ เจ็บ ตาย ก็มีไม่ได้ พระองค์ก็ทรงรู้ความจริงว่า หากไม่ต้องการความแก่ ความเจ็บ ความตายแล้ว ก็อย่าให้เกิดมา พระองค์ก็ไม่ปรารถนาจะเกิดอีกต่อไป อันนี้แหละท่านเรียกว่า อนุปาทาทิเสสนิพพาน ดับสนิท ไม่มีทั้งกิเลสและเบญจขันธ์ เป็นเชื้อให้เกิดอีกต่อไป

หลวงพ่อทิม หรือพระครูภาวนาภิรัต ท่านดับไปแล้ว ดับไปโดยไม่มีอะไรเหลือ เบญจขันธ์ของท่านซึ่งถูกหุ้มไว้ด้วยธาตุทั้ง ๔ ปัฐวี อาโป เตโช วาโย คือ ดิน น้ำ ไฟ ลม มันก็เข้าสู่สภาพเดิม คือ ดินก็ไปเป็นดินตามเดิม ส่วนที่เหลืออยู่ก็คงมีสภาพเช่นเดียวกัน กล่าวคือแม้ที่เหลืออยู่ก็ไม่เป็นรูปเป็นร่างของท่านแล้ว สิ่งที่เหลืออยู่จริง ๆ ก็คือความดีกับความชั่ว สำหรับความชั่ว ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวถึง เพราะไม่เคยเห็นท่านทำชั่ว แต่ความดีของท่านข้าพเจ้าเห็น คนอื่นก็เห็นและความดีนี่เองที่ทำให้คนหลายจังหวัดหลายหัวเมืองพากันมาหาท่านมาบนบนอบบูชา ท่านเป็นเหมือนเทพเจ้าของเขาเหล่านั้น ท่านประสิทธิประสาทความเจริญ

โชคงามยามดีให้แก่เขา ท่านป้องกันภยันตรายให้แก่เขา ผู้ที่มาหาท่านต่างก็ไม่เคยผิดหวัง เขาเหล่านั้นจึงได้พากันมาน้อมคารวะต่อท่าน ผลหรืออานิสงส์ที่เราเห็นก็อยู่ประจักษ์สายตาทุกวันนี้ คืออุโบสถอันสวยงาม ศาลาการเปรียญหลังใหญ่มหึมาและอาคารอื่น ๆ อีก ที่บังเกิดในสมัยท่าน สิ่งเหล่านี้ยังเป็นผล สร้างความสะดวกสบายให้แก่ผู้ที่อยู่ข้างหลังเป็นอย่างดี หลวงพ่อองค์นี้ จึงควรจะนับว่าเป็นพระมหาเถระปูชนียบุคคล ควรแก่การเคารพบูชาเป็นอย่างดี ตามหลักบาลีที่ว่า "รูปํ ชีรติ มจฺจานํ นามโคตฺตํ น ชีรติ รูปร่างกายของท่านเท่านั้นที่ทรุดโทรมไป แต่ชื่อเสียงและเกียรติคุณความดีของท่านหาสิ้นไปด้วยไม่"

การเกิดหรือการตายเป็นของปกติธรรมดาทั่วไปแก่สังขาร เกิดมาแล้วก็ต้องตาย ไม่มีใครยั่งยืนอยู่ได้แม้แต่คนเดียว สำคัญอยู่ที่ว่า เกิดมาแล้วได้ทำอะไรให้เป็นประโยชน์แก่ตัวเองหรือผู้อื่นได้บ้างหรือไม่ คนที่ทำประโยชน์ให้ตนเองแล้วยังเอื้อเฟื้อมุ่งทำประโยชน์แก่ผู้อื่นตามสมควร ก็ควรจะนับว่าเป็นคนดี ถ้าตรงกันข้ามก็จัดว่าเป็นคนดีไม่ได้ สิ่งที่ไม่มีนิมิตรหรือเครื่องหมายในโลกนี้ ใคร ๆ ก็รู้ไม่ได้และเลือกก็ไม่ได้คือ

๑. **ชีวิต** ไม่มีใครรู้ว่า เกิดมากี่ปีจึงจะตาย

๒. **พยาธิ** เวลาตายจะตายด้วยโรคอะไรก็รู้ไม่ได้ และเลือกตายด้วยโรคนั้นโรคนี้ก็ไม่ได้

๓. **กาลเวลา** จะเลือกกาลเวลานั้นเวลานี้เป็นขอตายกลางวัน ขอตายกลางคืน ขอไม่ได้เลือกไม่ได้

๔. **สถานที่นอนตาย** ก็เลือกไม่ได้ ขอไม่ได้ว่า ขอตายที่ตรงนั้นตรงนี้ เป็นที่บ้าน โรงพยาบาลเลือกไม่ได้ ขอไม่ได้ ทั้งคนทั้งสัตว์

๕. **คติ** สถานที่จะไปเกิด หลังจากตายแล้วก็ขอไม่ได้ เลือกไม่ได้ เพราะไม่มีใครรู้ดี เท่ากับตัวเราเอง ความบกพร่องของเราใครจะมารู้ดี เท่ากับตัวเราเองไม่ได้

รวมความแล้ว หลวงพ่อทิม เป็นพระที่ดี น่าเคารพเลื่อมใส เป็นตัวอย่างสำหรับนักพรตทั่วไป เป็นเจ้าอาวาสที่ทำประโยชน์ได้มาก ควรแก่การคารวะโดยแท้ แม้ท่านจะมรณภาพจากโลกนี้ไปแล้ว ก็ไปแบบผู้สำเร็จในหน้าที่ ซึ่งผู้ที่อยู่ภายหลัง จะพึงถือเป็นตัวอย่างดำเนินงานต่อไป และทางที่ดี เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบันควรจะถือเอาเป็นนิมิตรที่ดีงามนี้

ในปีหนึ่ง ๆ ตรงกับวันมรณภาพของท่าน ควรจะจัดงานประจำปี บูชาท่านครั้งหนึ่ง เรียกว่า "งานวันมรณภาพหลวงพ่อทิม" ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ที่เคารพเลื่อมใสไปไหว้ ไปบูชา คุณความดีของท่าน หรือปิดทองในรูปหล่อท่านยิ่งดี เป็นวันระลึกถึงที่ท่านต้องจากไปทั้ง ๆ ที่ลูกศิษย์ลูกหามากมายยังเคารพนับถือท่านอยู่ แต่เราอย่าไปตั้งความหวังว่า เราจัดเพื่อเงินทองหรือสิ่งอื่น เพราะเป็นเรื่องเบาะแว้งกัน และหลวงพ่อก็ไม่ชอบด้วย แต่เราจักทำเพื่อบูชาคุณความดีของท่าน ถึงแม้จะขาดทุนบ้างก็ยอม เราถือว่าเสียสละเพื่อบูชาท่านเป็นเรื่องสำคัญ คนจะมากจะน้อยเราไม่คำนึง และจะทำทุกปีไม่ขาดสาย หากทำได้อย่างนี้จะชื่อว่า หลวงพ่อทิมยังอยู่ ถึงปีท่านจะมาเยี่ยมพวกเราและท่านจะปกป้องคุ้มครองรักษาให้พวกที่เคารพในท่าน เกิดความสุขกายสุขใจตลอดไป

พระวินัยการกวี

วัดลุ่มมหาชัยชุมพล

๓๐ ส.ค. ๒๕๒๕

ขอถวายคารวะแด่หลวงพ่อที่สักการะยิ่ง

พระครูภาวนาภิรัต หรือนามตามที่บรรดาชาวบ้านทั่ว ๆ ไปรู้จักคุ้นเคยว่า "หลวงปู่ทิม" เป็นพระเถระที่ทรงคุณธรรมสูงรูปหนึ่งในจังหวัดระยอง เมื่อท่านได้ถึงมรณภาพย่อมยังความเศร้าสลดใจเสียดายอาลัยให้เกิดแก่พี่น้องชาวระยองและจังหวัดใกล้เคียงที่มีความเคารพนับถือคุ้นเคยในหลวงปู่อย่างยิ่ง เขาเหล่านั้นพากันรู้สึกว่าขาดความอบอุ่นจิตใจมีแต่ความเงียบเหงาคราที่ระลึกถึงหรือเดินทางผ่านไปมาวัดนี้ เพราะทุก ๆ คนต่างยอมรับว่า ขณะใดที่เราท่านผ่านเข้าไปในวัดละหารไร่ ในเวลาที่หลวงปู่มีชีวิตและหาชีวิตไม่แล้ว จะมีความรู้สึกต่างกันมากทั้งภายนอกตัวเราและภายในตัวเรา ยิ่งผู้ที่มีความเคารพเลื่อมใสในทางเวทย์มนต์คาถาเครื่องลางของขลังท่านด้วยแล้วยิ่งไม่ต้องกล่าวถึง หลวงปู่เป็นที่พึ่งของประชาชนทั้งภายนอกและภายในคือทั้งกายและใจ ย่อมจะประสิทธิ์ประสาทความสุขความปรารถนาให้แก่บุคคลผู้มีความต้องการให้เขาสำเร็จลุล่วงไปไม่น้อยทั้งภายในและภายนอก

คุณธรรมของหลวงปู่เป็นที่เราทั้งหลายยอมรับกันทุก ๆ คนว่า เป็นผู้มักน้อยสันโดษมีศีลาจารวัตรที่งดงามสงบเสงี่ยม ยังความเคารพเลื่อมใสปรารถนากราบไหว้ใกล้ชิดแก่ผู้ที่ได้พบเห็นอย่างสนิทใจ ดังคำพังเพยของพระครูไพศาลสุตคุณ เจ้าคณะอำเภอแกลง รูปปัจจุบันมักกล่าวเสมอ ๆ ว่า "กราบไม่ผิด" หลวงปู่เป็นแบบอย่างที่บรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลายควรน้อมนำมาประดับกายวาจาใจ ไม่ต้องถึงนามสัญญาบัตรที่ว่า "ภาวนาภิรัต" ของท่าน เอาเพียงเบญจวีรัตก็พอแล้ว ยิ่งปัจจุบันนี้ ความวุ่นวายของสังคมที่เอารัดเอาเปรียบกัน ฉกชิงวิ่งราว ลักเล็กขโมยน้อย ตลอดถึงปล้นสดมภ์ฆ่าฟันประหัตประหารกัน นับวันแต่จะเพิ่มปริมาณยิ่งขึ้น ต่างคนต่างอยู่กันด้วยความสดุ้งหวาดหวั่น ทั้งนี้ เพราะเราขาดคุณธรรมที่เรียกว่ามัก-น้อยสันโดษ คือความมีไม่พอหรือความพอไม่มี สนองความอยากความทะเยอทะยานด้วยวิธีการต่าง ๆ สุดแต่จะได้มา ตั้งแต่วิธีดีที่สุดจนถึงร้ายที่สุด ขออย่างเดียวคือให้ได้นำมาสนองให้สมความอยากเท่านั้น

วันนี้ เป็นวันพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่ทิม (พระครูภาวนาภิรัต) ใคร่ขอเชิญชวนท่านที่เป็นศิษยานุศิษย์และผู้ที่มีความเคารพหลวงปู่ ตั้งสัตยาธิษฐาน ว่า จะบำเพ็ญตนอยู่ในศีล ๕ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เป็นการถวายสักการะบูชา ในวันสุดท้ายที่สรีระเรือนร่างของท่านจะสลายจากสายตาของพวกเรา ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของหลวงปู่ จะสถิตย์อยู่ ณ สถานวิมานใดก็จะมีความเกษมสำราญปีติ ดลประสิทธิ์ประสาทพรแก่ท่านทั้งหลาย ให้มีความสุขความเจริญร่ำรวยด้วยทรัพย์ยศถงคารบริวารสมบัติ ทุกประการ,

พระครูพิศิษฏ์ศุภการ

วัดป่าประดู่

๒๓ ธันวาคม ๒๕๒๕

ชาติกำเนิดพระครูภาวนาภิรัต

พระใบฎีกาเชย ชยธมฺโม เจ้าอาวาสวัดละหารไร่ ได้มาปรารภว่า จะจัดการทำฌาปนกิจศพพระครูภาวนาภิรัต ให้เขียนชีวประวัติย่อ ๆ พอเป็นสังเขป มีความประสงค์ว่าจะจัดพิมพ์เป็นหนังสือแจกในวันพระราชทานเพลิงศพ เพื่อเป็นวิทยาทานเอุทิศถวายเป็นส่วนกุศลแด่พระครูภาวนาภิรัตที่มรณภาพไปนั้น ท่านเกิดที่บ้านละหาร ตำบลละหาร อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง โยมผู้ชายชื่อ แจ้ โยมรู้หญิงชื่อ อินทร์ อายุของท่านได้ ๑๙ ปี ต้องไปรับราชการเป็นทหาร (เรียกว่าลูกหมู่) เมื่อปลดออกจากประจำการทหารแล้ว ได้อุปสมบทที่วัดละหารใหญ่ โดยพระครูขาว เจ้าคณะแขวงเมืองระยอง เป็นพระอุปัชฌาย์ หลวงพ่อสิงห์เป็นกรรมวาจาจารย์ เจ้าอธิการเกตุ เป็นอนุสาวนาจารย์ บวชแล้วในสมัยนั้นมีการศึกษาในทางปฏิบัติสมถกัมมัฏฐาน และจาริกไปปฏิบัติพระธุดงค์ โดยหลวงพ่อยอด นักปฏิบัติเป็นอาจารย์นำออกธุดงค์ไปต่างจังหวัด ท่านเป็นพระที่เคร่งในทางปฏิบัติธรรมนับได้ว่า ชีวิตของท่านที่มาสู่บันโลกนี้เป็นที่ยาวนานได้ถึง ๙๖ ปี การปฏิทาของท่านได้จูงใจประชาชนทุกระดับชั้นให้มีความเลื่อมใส ทั้งที่ใกล้และที่ไกล ด้วยดีตลอดมา

พระครูวิจิตรธรรมานุวัต

(พระครูวิจิตรธรรมานุวัต)

เจ้าคณะอำเภอบ้านค่าย

๑๑ ธันวาคม ๒๕๒๕

ภาวนาภิรัติ

พระสมุห์ชลอ คุตฺตธมฺโม

ภาวนา คือ การทำให้เจริญขึ้น เป็นความหมายที่เน้นไปในทางการกระทำทางใจ ซึ่งเป็นเรื่องนามธรรม มองเห็นได้ยาก

พัฒนา เป็นภาษาที่เน้นการสร้างความเจริญทางวัตถุ และกระบวนการทางสังคม เช่นการพัฒนาท้องถิ่น การพัฒนาชุมชน การพัฒนาทางการเมือง การพัฒนาทางสังคม เป็นต้น

วิวัฒนาการ คือ การเจริญทางวัตถุและสังคม เป็นการเจริญแบบค่อยเป็นค่อยไป กว่าจะก้าวหน้าได้ก็เป็นชั่วอายุคน

ในปัจจุบันรัฐบาล ได้วางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเป็นฉบับที่ ๕ แล้ว และแผนพัฒนาเหล่านี้ หลังจากที่ได้จัดการพัฒนาชั่วระยะหนึ่ง ก็เห็นว่าการพัฒนาในทางเศรษฐกิจนั้น ยิ่งพัฒนาเท่าใด ผลประโยชน์กลับไปตกกับคนกลุ่มหนึ่งมากขึ้น จึงต้องพัฒนาสังคมให้สอดคล้องกันไป แผนพัฒนาควรมีความสอดคล้องเกี่ยวเนื่องส่งทอดประสานสอดคล้องกันให้มากขึ้น และควรมีการพัฒนาทางจิตใจ เพื่อให้มีการประสานสอดคล้องกลมกลืนกัน

จะเห็นได้ว่าการพัฒนาทางด้านวัตถุกับการพัฒนาทางด้านจิตใจ ต้องมีการประสานควบคู่กันไป โบราณาจารย์ท่านได้เล่าเรื่องเป็นคติน่าคิดว่า มีพระสงฆ์ในลังการูปหนึ่งเช้าก่อนออกบิณฑบาต ท่านตั้งใจว่าเมื่อกลับมาจากบิณฑบาตแล้ว ก็จะกวาดพื้นวิหารให้สะอาดเกลี้ยงเกลา แต่เมื่อหลังจากกลับจากบิณฑบาต ฉันภัตตาหารเสร็จก็เดินจงกรมเจริญภาวนาเป็นอย่างดี ทั้งที่ในวันนั้นสติและสมาธิตั้งมั่นเป็นอันดี แต่การเจริญภาวนาก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร จึงมานึกได้ว่า เรายังไม่ได้ทำกิจที่ตั้งใจไว้อย่างหนึ่ง คือการกวาดวัด

เมื่อกวาดวัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว มาเจริญภาวนาต่อ ก็ได้สำเร็จดวงตาเห็นธรรมเป็นอันดี ที่ยังไม่สำเร็จในระยะแรกนั้น ท่านกล่าวว่ายังมีปลิโพธิ คือ ความกังวลอยู่ในจิตใจที่ยังหลงเหลือตกค้างอยู่ ความกังวลใจจึงเปรียบเสมือนสนิมของใจ ที่เป็นเครื่องขวางกั้นในการเจริญภาวนา

ตามหลักแห่งการเจริญภาวนานั้น ท่านแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ ๒ ประเภท คือ

สมถภาวนา คือการทำจิตให้เป็นสมาธิ ตั้งมั่นเป็นอันดี มีจิตเป็นเอกัคคตา คือ มีจิตใจตั้งมั่นเป็นอันหนึ่งอันเดียว เหมือนจุดเทียนในที่อับลม จิตใจไม่วอกแวกกระสับกระส่าย

วิปัสสนาภาวนา คือ การทำสติให้ตั้งมั่น มีปัญญารู้เท่าทันสังขารทั้งหลายตามความเป็นจริง มีความเข้าใจในปัจจุบันธรรมจรดสภาวะ แยกออกว่าอะไรเป็นปรมัตถ์ อะไรเป็นบัญญัติ

ความเข้าใจในเรื่องการเจริญภาวนา หากจะกล่าวโดยละเอียดแล้ว เป็นเรื่องที่ต้องเข้าใจในสภาวะธรรมอย่างแตกฉาน และการที่จะเข้าใจมากน้อย ขึ้นอยู่กับกุศลธรรมที่แต่ละคนได้สร้างสมอบรมมา หากท่านสนใจพึงศึกษาในวิสุทธิมรรค และสติปัฏฐาน ๔ เป็นตำราหลักประธานที่สำคัญ

ตามหลักเบื้องต้น ต้องมีสัปปายะ คือ เครื่องที่ทำให้สบาย ๔ อย่าง คือ

๑. **อาหารสัปปายะ** คือ มีอาหารเป็นเครื่องสบายพอเหมาะพอควรแก่ความต้องการอย่าง เช่น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก่อนที่จะตรัสรู้ ทรงบำเพ็ญทุกกรกิริยา ทรมานตนอย่างหนักก็ไม่ได้ตรัสรู้ จึงหันมาเสวยอาหารและได้ตรัสรู้ในวันเพ็ญวิสาขะบูรณะมีดิถีเพ็ญ

๒. **อาวาสสัปปายะ** คือ มีที่อยู่พำนักเหมาะแก่จริต เช่น บางคนชอบที่แจ้ง ลอมฟาง โคนไม้ ถ้ำ กุฏิ ตามควรแก่อัธยาศัยของตน ท่านให้ลองพักอยู่ ๗ วัน ว่าควรและเหมาะแก่จริตตนหรือไม่ ถ้าเหมาะแก่จริตก็ควรแก่การเจริญภาวนา

๓. **ปุคคลสัปปายะ** คือ มีบุคคลที่เจริญภาวนา อยู่ร่วมกันเป็นสัปปายะ เรียกว่า มีกัลยาณมิตร บางคนที่ศรศิลป์ไม่กินกัน เห็นกันปั๊บไม่ถูกนัยน์ตากันก็มี บางคนเห็นกันเข้าก็มีอะไรหลายอย่างที่พอพูดพอคุยตกลงกันได้ แล้วแต่กุสลากุสลกรรม

๔. **ธรรมสัปปายะ** คือ มีธรรมเป็นเครื่องเจริญภาวนาเหมาะแก่จริตของตน การให้กรรมฐานอาจารย์จะมีการสอบอารมณ์ แล้วค่อยแก้ไขให้เหมาะกับอารมณ์ของผู้เจริญนั้น บางคนก็ไม่ชอบใจอารมณ์ของบางสำนักก็มี ทั้งที่ดีแต่ก็ไม่ชอบ ไม่รู้จะทำอย่างไร

ตามประวัติของหลวงปู่ทิม เมื่อก่อนบวชก็ได้รับใช้ชาติ โดยการเป็นทหารเมื่อบวชเข้ามารับใช้ศาสนา โดยมีพระครูขาว วัดทับมา หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าวัดทับม้า อันเป็นที่

เคยเป็นสถานที่ตั้งทัพสมัยพระเจ้าตากในสมัยกู้ชาติจากพม่า ในยุคกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย และยังได้ไปศึกษาวิชากับอาจารย์หลายท่าน มีหลวงปู่สังข์เฒ่า เจ้าอาวาสวัดเก๋งจีน ตามประวัติเก๋งนี้ เจ้าเมืองระยองเป็นผู้สร้าง เจ้าเมืองหัวเมืองชายทะเลตะวันออก ซึ่งขึ้นอยู่กับกระทรวงพระคลังมักมีเชื้อสายเป็นจีนสร้างวัดเก๋งขึ้นและสร้างศาลาทรงจีน จึงเรียกว่าวัดเก๋งจีน ปัจจุบันเป็นวัดร้างและสร้างเป็นโรงพยาบาลจังหวัดระยอง วัดที่อดีตเจ้าเมืองอุปถัมภ์บำรุงนั้น ผู้ที่เป็นเจ้าอาวาสก็จะต้องมีวิชารอบรู้เหมาะสมพอควรทีเดียว และวัดละหารไร่ตามประวัติก็หลวงพ่อสังข์เฒ่านี้แหละเป็นผู้สร้างขึ้น

หลวงปู่ทิมเมื่อบวชแล้วก็ได้ออกเดินธุดงค์ เมื่อนมัสการพระบาทและพระธาตุ และเป็นการเจริญสมณธรรม ออกหาความวิเวกสันโดษ ตามควรแก่อัธยาศัย และเมื่อมาเป็นเจ้า-อาวาส ได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษา ก็ได้สร้างโรงเรียน เพื่อเป็นสถานศึกษาแก่กุล-บุตร และยังได้สร้างโบสถ์ขึ้น โดยสร้างได้สำเร็จภายในปีเดียว เกียรติคุณของท่านขจรไกลเป็นที่รู้จักของสาธุชนทั้งหลายพอควร นอกจากจะปฏิบัติกิจส่วนตัวในทางพระศาสนาแล้ว ยังปฏิบัติกิจส่วนรวม สร้างวัดสร้างโรงเรียนและโบสถ์วิหารศาลาการเปรียญ ถึงกระนั้นท่านก็ยังมีความมั่นคงแน่วแน่ เป็นตาทีบุคคลคือผู้ที่คงที่หนักแน่นในพระธรรมวินัย ควรแก่การเคารพบูชา เป็นเนตติแบบอย่างแก่เหล่าสมณะศากยบุตรทั้งหลาย สมแล้วกับนามสมณศักดิ์ที่ได้รับพระราชทานว่า **"พระครูภาวนาภิรัต"** ผู้มีความยินดียิ่งในการเจริญภาวนา นอกจากจะเจริญภาวนาเป็นกิจวัตรส่วนตัวแล้ว ยังได้สร้างสรรค์เสนาสนะทำความเจริญให้แก่วัด และหมู่บ้านเป็นการพัฒนาทั้งทางวัตถุและบุคคลพร้อมกันไปในตัว ควรแก่การอนุโมทนาสาธุการเป็นอย่างยิ่ง

ประวัติและเกียรติคุณ
หลวงปู่ทิม อิสริโก

จากบันทึกของ....สาย แก้วสว่าง, เพียรวิทย์ จารุสถิต

ช้างเผือกอยู่ในป่า

ในคราวที่หลวงพ่อกัน วัดเขาแก้ว พระอาจารย์ชื่อดังของชาวนครสวรรค์ และศิษย์ก้นกุฏิของหลวงพ่อเดิม วัดหนองโพ ได้รับนิมนต์มาทำพิธีปลุกเสกเครื่องรางของขลังในงานหล่อรูปท่านพ่อแอ่ว วัดป่าประดู่ จังหวัดระยอง เมื่อ ๑๐ ปีล่วงมาแล้วนั้น หลังจากเสร็จพิธีนั่งปรกปลุกเสกแล้ว บรรดาชาวระยองต่างก็เข้าไปกราบนมัสการท่าน เพื่อขอพระเครื่องและเครื่องลางของขลัง เพราะต่างทราบว่าหลวงพ่อกันเป็นพระอาจารย์ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง และเรืองวิทยาอาคมอย่างยิ่งองค์หนึ่งในยุคนั้น แต่ท่านกลับชี้มือไปที่พระแก่ ๆ องค์หนึ่งที่ไม่มีใครรู้จัก แล้วพูดว่า **"อะไร ! ของดีอยู่ในบ้านแท้ ๆ ไม่รู้จักหา...., ไปหาท่านองค์นั้นไป...., นั่นแหละช้างเผือกละ ! !**

และในคราวเดียวกันนี้เมื่องหลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม (พระราชธรรมาภรณ์) ซึ่งได้รับนิมนต์มานั่งปรกปลุกเสกด้วยก็ถูกชาวระยองเข้าไปขอของ ท่านได้ให้ไปหาพระองค์นั้น พร้อมพูดว่า **"ไปหาพระองค์นั้นซิท่านมีสมาธิแก่กล้าเหลือเกิน"**

พระคุณเจ้าองค์ที่หลวงพ่อกัน และหลวงพ่อเงินเอ่ยถึงนี้คือ หลวงปู่ทิมหรือพระครูภาวนาภิรัต วัดละหารไร่ ตำบลหนองละลอก อ. บ้านค่าย จังหวัดระยองนี่เอง ในการปลุกเสกครั้งนั้นมีพระอาจารย์ได้รับนิมนต์ไปปลุกเสกหลายรูปด้วยกัน ทางคณะกรรมการจัดงานได้หาช่างภาพมาถ่ายรูปขณะนั่งปรกไว้เป็นที่ระลึกหลายกล้องด้วยกัน แต่เมื่อล้างรูปออกมาแล้วปรากฏว่ามีแต่หลวงปู่ทิมเท่านั้นที่ช่างทุกคนถ่ายไม่ติด ติดแต่อาสนะที่รองนั่ง หลังจากนั้นประชาชนทั่วไปในจังหวัดระยองและจังหวัดใกล้เคียงเริ่มรู้จักหลวงปู่ทิมมากขึ้น

หลวงปู่ทิมท่านเป็นพระสันโดษสมถะมักน้อยไม่สะสมสิ่งของใด ๆ เลย ภายในห้องของท่านไม่มีสิ่งของมีค่าอันใดวางอยู่ มีเตียงเสื่อเก่าและหมอนหนุนศีรษะเท่านั้น ไฟฟ้าก็ไม่มี อาหารท่านก็ฉันเพียงมื้อเดียวจริง ๆ มีข้าว พริกและเกลือบางครั้งก็มีถั่วฝักยาวเพิ่มขึ้นเท่านั้น

ส่วนอาหารประเภทเนื้อสัตว์ ซึ่งแม้แต่นมท่านไม่เคยฉันเลย บุหรี่หรือยาสูบนั้นท่านจะไม่แตะต้องเลย ปกติท่านมีอารมณ์ดีนั่งยิ้มรับแขกอยู่ตลอดเวลา แต่ท่านไม่ช่างพูด ในความรู้สึกของผู้เขียนหลวงปู่ทิมท่านเป็นพระที่สันโดษตัดออกจากความโลภ โกรธ หลง และกิเลสทั้งปวงแล้ว

ชาติกำเนิด

หลวงปู่ทิม **นามเดิมชื่อทิม นามสกุลงามศรี** เป็นบุตรของนายแจ้ นายอินทร์ งามศรี มีนิสัยชอบเป็นพรานคะนอง ออกเที่ยวล่าสัตว์แต่มิได้นำมาเพื่อเป็นการค้า โดยเลี้ยงชีวิตและครอบครัวเรื่อย ๆ มา จนถึงอายุได้ ๑๙ ปี ท่านจึงถูกคัดเลือกเข้าเป็นลูกหมู่หรือทหารประจำการในสมัยนั้น อยู่ที่กรุงเทพฯ ถึง ๔ ปีเศษ จึงได้รับการปลดปล่อยกลับมาอยู่ที่บ้านตามเดิมและเมื่อกลับมาอยู่บ้าน บิดาของท่านจำได้ขออนุญาตและจัดการอุปสมบทให้เป็นพระภิกษุ

อุปสมบท

หลวงปู่ทิมอุปสมบท เมื่อวันที่ ๗ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๔๔๙ ตรงกับปีมะแม เดือน ๖ วันเสาร์ ขึ้น ๗ ค่ำ โดยมี **พระครูขาว** วัดทับมาเป็นพระอุปัชฌายะ และ **พระอาจารย์สิงห์** เป็นพระอนุกรรมวาจา พระอาจารย์เกตุ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ ณ พัทธสีมาวัดละหารไร่ ได้ฉายานามสงฆ์ว่า **อิสริโก** เมื่อท่านบวชเป็นพระภิกษุแล้วท่านก็มาอยู่ที่วัดกับพระอาจารย์ ๑ พรรษา เมื่ออยู่ครบพรรษาแล้วท่านก็ได้ขออนุญาตและนมัสการกราบลาอาจารย์ออกธุดงค์ไปหลายจังหวัดเป็นเวลา ๓ ปี ครั้นใกล้เทศกาลเข้าพรรษา ท่านก็กลับมาถึงจังหวัดชลบุรี และท่านก็ได้จำพรรมาอยู่ที่วัดนามะตูมเป็นเวลาถึง ๒ พรรษา และท่านได้เที่ยวร่ำเรียนวิชากับเกจิอาจารย์หลายอาจารย์ด้วยกันที่เป็นพระภิกษุก็มี เป็นฆราวาสก็มี เท่าที่ท่านเล่าให้ฟังก็มี โยมเริม โยมรอด และโยมสาย ทั้งสามคนเป็นฆราวาสที่มีวิทยาอาคมสูงเป็นที่นับถือของชาวบ้านแถบนั้นมาก นอกจากท่านได้ไปเรียนวิชากับพระเจจิอาจารย์อีกหลายรูป และได้รับตำราตกทอดมาจากหลวงปู่สังข์เฒ่า เจ้าอาวาสวัดเก่งจีน หลวงปู่สังข์เฒ่าองค์นี้เป็นปู่แท้ ๆ ของท่านและเป็นพระปรมาจารย์ผู้เรืองวิชาอาคมอย่างยิ่งในสมัยนั้น หลวงปู่สังข์องค์นี้เป็นผู้ก่อตั้งวัดละหารไร่ขึ้น เป็นพระที่เรืองวิทยาอาคมมากน้ำลายที่ท่านถ่มถ้าถูกพื้น ๆ จะแตก เมื่อทางจังหวัดทราบถึงความเก่งกล้าในวิทยาคมของท่าน จึงนิมนต์มาอยู่ที่วัดเก่งจีน และได้สร้างพระเนื้อตะกั่ววัดเก่งจีนขึ้น บรรดาตำราและวิทยาการต่าง ๆ หลวงปู่สังข์ได้ทิ้งไว้ที่วัดละหารไร่ และส่วน

ใหญ่หลวงปู่ทิมก็ได้ศึกษามาจากตำราของหลวงปู่สังข์นี้ หลวงปู่ทิมเกิดที่บ้านหัวทุ่งตาบุตร หมู่ที่ ๒ ตำบลละหาร อำเภอบ้านค่ายจังหวัดระยอง มีพี่น้องร่วมท้องเดียวกันเป็นชาย ๓ หลวงปู่ทิมเป็นคนที่ ๒ เกิดเมื่อปีเถาะ วันศุกร์ เดือน ๗ ตรงกับวันที่ ๑๖ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๔๒๒ เมื่อหลวงพ่อทิม มีอายุเจริญวัยได้ ๑๗ ปี นายแจ้ผู้เป็นบิดาได้ส่งเสียและนำตัวของหลวงปู่ทิมไปฝากไว้กับ **ท่านพ่อสิงห์** ที่วัดได้เล่าเรียนหนังสือกับท่านพ่อสิงห์พระอาจารย์เป็นเวลาประมาณ ๑ ปี และมีความสามารถเรียนรู้จนเข้าใจเขียนได้อ่านออกดีแล้ว นายแจ้ผู้เป็นบิดาของท่านจึงได้ไปกราบนมัสการท่านพ่อสิงห์ขอลา หลวงปู่ทิมกลับมาอยู่ที่บ้านเช่นเดิม หลวงปู่ทิมก็ได้ช่วยพ่อแม่ทำงานและ หาเลี้ยงพ่อแม่ตามวิสัยลูกที่ดีและรู้จักมีความกตัญญูกตเวทีรู้จักปฏิบัติพ่อแม่มาด้วยดีตลอดมา นอกจากนี้หลวงปู่ทิม ได้เรียนทางวิปัสสนากัมมัฏฐานกับอาจารย์และอื่น ๆ อีกหลายอาจารย์ด้วยกัน ต่อมาท่านได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่วัดละหารไร่และท่านได้ก่อสร้างเสนะสนะบูรณะซ่อมแซมกุฎิ และอื่น ๆ อีกหลายอย่างพร้อมด้วยญาติโยมทั้งหลายก็มีความเลื่อมใสต่อท่านมาก เพราะท่านเป็นพระที่สมถสำรวมเคร่งในธรรมะและวินัยเป็นที่น่าเคารพมาก ต่อมาท่านจึงชักชวนชาวบ้านและญาติโยมทั้งหลายได้ก่อสร้างอุโบสถขึ้น ๑ หลัง ประมาณ ๑ ปีเศษก็แล้วเสร็จ และผูกพัทธสีมาเรียบร้อยในระยะเวลาเพียง ๑ ปีเศษเท่านั้น และต่อมาท่านจึงได้ก่อสร้างโรงเรียนประชาบาลขึ้นอีก ๑ หลัง โดยมีทางอำเภอและจังหวัดร่วมด้วย โดยใช้เวลาการก่อสร้างเพียง ๘ เดือน ก็แล้วเสร็จเรียบร้อยเปิดให้นักเรียนเข้าเล่าเรียนได้เรียบร้อย ต่อมาท่านก็ชักชวนชาวบ้านช่วยกันพัฒนาก่อสร้างสะพานข้ามอีกหลายแห่ง งานของท่านก็ได้บรรลุถึงความสำเร็จโดยเรียบร้อยทุกประการ โดยมีชาวบ้านและพระอธิการทิม อิสริโก เป็นผู้นำ ทั้งนี้จึงให้ญาติโยมและชาวบ้านทั้งหลายมีความเคารพเลื่อมใสต่อท่านเป็นอย่างยิ่ง จึงจัดว่าท่านเป็นพระที่มีความเมตตาจิตอันสูง เป็นที่น่าเคารพและบูชาเป็นอย่างยิ่ง ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๘ พระอธิการทิม อิสริโก จึงได้รับจากทางการคณะสงฆ์แต่งตั้งให้เป็นพระครูชั้นประทวน โดยส่งหมายและตราตั้งมาไว้ทางเจ้าคณะจังหวัด แต่ก็ยังไม่ยอมเอาและไม่ยอมบอกใครอยู่เป็นเวลานาน ทางจังหวัดจึงได้มอบให้ทางคณะอำเภอเอามามอบให้ที่วัดเอง

ท่านจึงได้รับเป็น **พระครูทิม อิสริโก** และได้รับเป็นพระคู่สวด อยู่มาจนถึงปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ทางคณะสงฆ์ได้แต่งตั้ง พระครูทิม อิสริโก เลื่อนชั้นให้เป็นพระครูสัญญาบัติ ท่าน

ก็ไม่ยอมบอกและไม่อยากได้ไม่ยินดียินร้ายกับใครอยู่เป็นเวลานาน ญาติโยมที่วัดไม่ทราบเรื่อง จนทางเจ้าคณะอำเภอได้มีหนังสือส่งไปที่วัด จึงได้ทราบกัน โดยนายสาย แก้วสว่าง ไวยาวัจกรวัดจึงได้นำข่าวและเรื่องไปบอกแก่ชาวบ้าน และกรรมการวัดละหารไร่ให้ทราบ แล้วก็จัดขบวนแห่มารับที่วัดเจ้าคณะจังหวัดโดยได้อาราธนานิมนต์หลวงปู่ทิมท่านมารับสัญญาบัตรพัดยศเป็น **พระครูภาวนาภิรัต** เมื่อวันที่ ๕ เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๗ เมื่อหลวงปู่ทิมได้เลื่อนชั้นเป็นพระครูภาวนาภิรัตแล้ว บรรดาศิษยานุศิษย์และชาวบ้านก็นัดประชุมกัน เพื่อจะจัดงานฉลองสมณศักดิ์ โดยนายสาย แก้วสว่าง ไวยาจักรได้เป็นผู้ขออนุญาต ว่าหลวงปู่อย่าขัดความประสงค์ของพวกญาติโยมเลย ได้โปรดให้พวกญาติโยมได้แสดงความยินดีและแสดงความกตัญญูกตเวทีตอบสนองซึ่งคุณความดีของหลวงปู่ด้วยเถิด หลวงปู่ทิมขัดไม่ได้จึงต้องยอม

นายสาย แก้วสว่าง ในฐานะที่เป็นไวยาวัจกรและศิษย์ที่ใกล้ชิด จึงได้นัดประชุมกรรมการและชาวบ้านที่ปรึกษากันว่าจะจัดฉลองสมณศักดิ์และเพื่อหารายได้สมทบทุนก่อสร้างกุฏิและบูรณะซ่อมแซมสิ่งของที่ชำรุดหักพังในครั้งนี้ โดยจะขออนุญาตหลวงปู่ เพื่อจัดทำเหรียญรูปเหมือนเอาไว้แจกให้กับญาติโยมและศิษย์เพื่อเป็นที่ระลึกและเก็บไว้บูชากันบ้าง

เพราะใคร ๆ ก็ย่อมรู้อยู่แล้วว่า หลวงปู่เป็นพระที่น่าเคารพและบูชาเป็นอย่างยิ่ง ท่านเป็นพระที่ยึดมั่นในพระธรรมและพระวินัยขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเป็นพระมักน้อย สันโดษ ไม่ยินดียินร้ายในรูป เสียง กลิ่น รส ฉันอาหารเจเป็นประจำ ฉันหนเดียว ไม่เคยฉันจังหันเพลเลย แม้แต่น้ำชาหรือน้ำเปล่าท่านก็ต้องฉันตามเวลา เท่าที่ได้สังเกตดูปรากฏว่าท่านฉันเช้าประมาณ ๑ โมงเช้าและฉันน้ำชาก็เวลา ๔ โมงเย็น ถ้าเลยเวลาหลวงปู่ไม่ยอมฉันแม้แต่น้ำชา ท่านฉันข้าวมื้อเดียวมาประมาณ ๔๐ ปี และ เนื้อ หมู เป็ด ไก่ หรืออาหารคาวทุกชนิด ท่านไม่ยอมฉันมา ๕๐ ปีแล้ว แม้แต่น้ำปลาก็ไม่ฉัน อาหารที่ท่านฉัน ก็เป็น ผัก ถั่ว หรือเส้นแกงร้อน น้ำพริกกับเกลือป่นอย่างนี้อยู่เป็นนิจตลอดมา ทั้งในปัจจุบันและทุกวันนี้ แต่ส่วนเนื้อหนังมังสา และผิวพรรณของท่านก็คงเป็นปกติอยู่ตามเดิม พละกำลังของท่านก็ยังดีและสมบูรณ์อยู่เช่นเดิม ร่างกายก็มีเนื้อหนังอ้วนท้วนพอสมควร ทั้งนี้ คงจะเป็นเพราะอำนาจและบุญบารมีของท่านที่เคยได้สร้างสมมาแต่ในชาติปางก่อน จึงทำให้ท่านเป็นพระที่เคร่งครัดและบริสุทธิ์ในธรรมวินัย ดำรงคงชีวิตมาได้

หลวงปู่ทิมอายุได้ ๙๖ ปี อายุพรรษาได้ ๗๒ พรรษา ยังสมบูรณ์แข็งแรงเดินไปไหนมาไหนได้สะดวก หูบางครั้งออกจะตึงไปหน่อย เวลาลมขึ้น แต่ตายังมองอะไรได้ชัดเจนดี ฟันไม่หักไม่คลอนแม้แต่ซี่เดียว ทั้งในจังหวัดระยอง ท่านเป็นพระอาวุโส และมีพรรษามากกว่าเกจิอาจารย์องค์ใด ๆ ทั้งหมด อายุก็มากกว่า

การสร้างเหรียญรุ่นที่ ๑

เมื่อนายสาย แก้วสว่าง พร้อมด้วยกรรมการวัดและชาวบ้านได้ประชุมกันตกลงเรียบร้อยว่าจะสร้างเหรียญรูปเหมือนท่าน เพื่อมอบเป็นที่ระลึกแก่ญาติโยม ในวาระที่จะจัดงานฉลองสมณศักดิ์แล้วจึงได้กราบนมัสการขออนุญาตหลวงปู่ทิม ตามที่ตกลงกันไว้ และเตรียมจะไปหาช่าง เมื่อเวลาเข้าไปกราบลาว่าจะเดินทาง หลวงปู่ทิมกลับไม่ยอมให้ทำเสียอีก นายสายบันทึกไว้ว่า "พวกผมหมดกำลังใจ ต่างคิดว่าจะเลิกและไม่ยอมทำงานกัน และไม่ยอมเข้าวัดอยู่หลายวัน ผมจึงตัดสินใจว่าผมจะยอมดื้อและขออนุญาตอีกสัก ๑ ครั้ง โดยเข้าไปขออนุญาตและบอกว่าขอให้หลวงปู่จงโปรดพวกผมด้วย พวกผมไม่ใช่จะคิดเอาหลวงปู่ไปเป็นการค้าหรอกคอยดูพวกผมบ้างซิครับ หลวงปู่ทิมทนอ้อนวอนไม่ไหวจึงยอมให้สร้าง ทำให้เหลือเวลาที่จะถึงงานเพียง ๑๑ วัน พวกผมจึงไปติดต่อให้ช่างสร้างเหรียญขึ้นแจกในงาน รุ่นแรกเพียง ๑,๐๖๐ เหรียญ ผ้ายันต์ ๒๐๐ ผืน ตะกรุด ๙๐ ชุด เมื่อออกเหรียญรุ่นแรก เสร็จจากงานแล้ว เงินที่เหลือจึงได้ก่อสร้าง กุฏิ บ่อน้ำ ส้วม เครื่องไฟขยายเสียง จึงทำให้เป็นที่ไว้ใจและพอใจของหลวงปู่ ตามธรรมดาหลวงปู่เป็นคนหวงวิชาและของไม่ยอมให้ใครง่าย ๆ แม้แต่ผมอยู่และปฏิบัติใกล้ชิดกับท่านมาเกือบร่วม ๒๐ ปี ท่านยังไม่ยอมให้อะไรกับผมเลย" (ข้อความต่อไปเป็นบันทึกของนายสาย แก้วสว่าง ไวยาวัจกร)

อภินิหารหลวงปู่ทิม

หลังจากเสร็จงานได้ประมาณ ๑๐ กว่าวัน มีชายผู้หนึ่งอยู่ที่จังหวัดชลบุรี อำเภอบางละมุง ซึ่งผมจำชื่อไม่ได้ ได้มาเล่าให้ผมฟังว่า เมื่อวานนี้ผมเห็นหลวงปู่ไปบิณฑบาตอยู่ที่เมืองชล ผมจำได้ เขาบอกว่าเรื่องนี้เป็นความจริง เพราะจำหลวงปู่ได้ คือ หลวงปู่ทิมองค์นี้ ผมก็ได้แต่นึก และก็ไม่กล้าตอบ แต่นึกว่าหลวงปู่ของเราจะเป็นไปได้หรือ ผมจึงเก็บเอาเนื้อความนี้ไว้แต่ในใจและก็คุยกันเรื่องอื่นต่อไป อยู่มาประมาณอีกสัก ๑๐ กว่าวัน ก็มีคน

เมืองชลมาเล่าให้ผมฟังอีก ก็เหมือนกับที่คนแรกเล่าให้ผมฟังทุกประการ ผมจึงลองถามหลวงตาที่เป็นขรัวรองอยู่ที่วัดดูและเล่าเรื่องราวให้ท่านฟัง ท่านตอบว่า อาตมาก็ไม่ทราบและไม่ได้สังเกตเพราะฉันจังหันต่างกัน แต่ก็ปรากฏท่านมีอาหารแปลกปะปนอยู่เสมอ แต่ก็อาจจะเป็นความจริงเพราะท่านเป็นพระที่สำเร็จญาณชั้นสูงอยู่แล้ว

เท่าที่ผมได้เห็นและพบมาเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์มาก เพราะบ้านผมอยู่ใกล้กัน ซึ่งผมจะเล่าให้ฟัง

มีชาวบ้านหนองละลองคนหนึ่ง เดิมเป็นปลัดอำเภอ แต่ได้ลาออก และเคยเป็นสมาชิกสภาจังหวัดระยองมาแล้ว ชื่อนายธง สุขเทศ หรือชาวบ้านแถวนั้นมักเรียกว่า ปลัดธง บ้านอยู่ไม่ห่างกับผมเท่าไหร่นัก หลังจากที่ผมกลับจากทำงานก็อาบน้ำจวนจะทานอาหาร เวลาประมาณ ๑ ทุ่ม ปลัดธงผู้นี้ก็อาบน้ำเสร็จ ก็เริ่มจะทานอาหารเชนกัน พอเข้าไปยกสำรับอาหารก็มีเด็ก ๆ ลูกสาวอยู่ใกล้ ๆ ว่าจะทานอาหารกับพ่อ ผมก็กำลังทานอาหารอยู่ที่บ้าน ก็ได้ยินเสียงปืนระเบิดขึ้นเป็น ๒ จังหวะ ๔ นัด แล้ว ๓ นัดติดต่อกัน ปรากฏภายหลังว่าผู้ยิงพาดปืนกับขอบสังกะสีล้อมบ้านระยะประมาณ ๔ เมตร แต่กระสุนมิได้ถูกนายธงเลย มีกระสุนไปถูกเอาขาตั้งรถจักรยานทำให้สะเก็ดบินไปโดนเด็กลูกสาวที่ขาบาดเจ็บเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งนี้คงจะเป็นเพราะอภินิหารเหรียญหลวงปู่ทิมรุ่นแรกซึ่งนายธงแขวนคออยู่เพียงเหรียญเดียว ซึ่งต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจสันนิษฐานว่า ผู้ยิงใช้ปืนคาบิน ๒ กระบอกเพราะเก็บปลอกกระสุนได้แน่ชัด

เมื่อวันเสาร์ ๕ เดือน ๕ พ.ศ. ๒๕๑๖ มีคนเดินทางมาจากเมืองชล เล่าให้ผมฟังว่าเพื่อนของเขาถูกยิงตอนเวลากินอาหาร เมื่อกินอิ่มแล้ว เขาก็ถือจานมาล้างที่ชานครัว ถูกยิงด้านหลังด้วยปืนลูกซองถึง ๙ เม็ด เสื้อขาดทะลุถึงผิวหนังไหม้เกรียมแต่ไม่เข้า ทั้งนี้ก็เพราะเขาได้ปลัดขิกหลวงปู่กับลูกอมมาแขวนไว้เพียงไม่กี่วันคงจะเป็นเพราะปลัดขิกกับลูกอมของหลวงปู่มิฉะนั้นผมต้องตายแน่ ๆ วันนั้นเป็นวันที่ผมอยู่ที่วัดคนที่เล่าให้ผมฟัง มาขอเช่าปลัดขิกไปอีก ๔ ตัวเรื่องนี้ผมขอยืนยันเป็นความจริง เท่าที่ผมเห็นมามีเด็กหลานของผมถูกสุนัขกัดจนเสื้อกางเกงขาดเป็นริ้วรอย ถึงกับล้มลงนอนร้องให้ เมื่อผมวิ่งไปช่วยปรากฏว่าไม่มีรอยเขี้ยวสุนัขเลย เด็กคนนี้มีเพียงปลัดขิกของหลวงปู่ทิมแขวนอยู่ที่เอว ๑ อันเท่านั้น

สำหรับผมเองเคยประสบการณ์ในเรื่องของหลวงปู่ ก็แต่เพียงถ่ายรูปไม่ติดเท่านั้น เพราะผมได้เห็นมากับตา และก็ประสบมาหลายหนแล้ว ถ้าหากไม่ได้รับอนุญาตจากท่านแล้ว

ไม่ยอมติด และยังมีอะไรต่อมิอะไรอีกหลายเรื่อง ซึ่งผมขอเล่าเพียงย่อเท่านี้ เพราะเป็นที่ประจักษ์แก่หลายท่านดีอยู่แล้ว

น้ำมนต์เดือดอภินิหารหลวงปู่

เมื่อราว พ.ศ. ๒๕๑๑ ที่วัดตะพงนอก อ. เมือง จ. ระยอง ได้มีพิธีปลุกเสกพระเครื่องรางของขลังหลวงพ่อจันทร์ เจ้าอาวาสวัดตะพงนอก ในพิธีนี้ได้นิมนต์เกจิอาจารย์มาหลายรูปด้วยกัน และหลวงปู่ทิมก็ได้รับนิมนต์มาด้วย หลังจากเริ่มพิธีปลุกเสก หลวงพ่อต่าง ๆ ก็ได้ทำการปลุกเสก และในพิธีนี้ อาจารย์รัตน์ ซึ่งเป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดได้นำโอ่งใส่น้ำมนต์มาตั้งไว้ และนิมนต์หลวงปู่ทิมทำการปลุกเสกน้ำมนต์องค์เดียวท่ามกลางพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ปรากฏว่าน้ำมนต์ที่อยู่ในโอ่งใหญ่ครึ่งโอ่ง พอหลวงปู่ลงมือปลุกน้ำได้เดือดและค่อย ๆ ทวีความสูงขึ้น ท่ามกลางความอัศจรรย์ของผู้ที่ได้พบเห็นเป็นอย่างมาก ปรากฏว่าหลังจากเลิกพิธีแล้ว น้ำมนต์ได้ถูกชาวบ้านแย่งเอาไปจนหมดสิ้น ซึ่งเรื่องนี้จะสอบถามได้ที่อาจารย์รัตน์ ซึ่งปัจจุบันนี้เป็นเจ้าอาวาสวัดหนองกระบอก และเป็นเจ้าคณะอำเภอบ้านค่าย

ของหลวงปู่ทิมหนักไปในทางแคล้วคลาด

นายจำลองแห่งร้านทวีทรัพย์ ข้างวิกศรีอุดม จ. ระยอง ได้ชวนนายเพียรวิทย์ จารุสถิต นายนิวัฒน์ ร้านรุ่งเรืองมิตร ได้ไปหาหลวงปู่ทิมเพื่อนมัสการท่าน ขากลับได้บูชาเหรียญ รูปถ่าย และปลัดขิกของท่าน เมื่อกลับไปได้ครึ่งทางนายนิวัฒน์ จึงชวนนายจำลองเพื่อขอลองของ ทั้ง ๓ ก็ได้ทำการทดลอง โดยทั้ง ๓ ได้นำเอาเครื่องรางดังกล่าวอาราธนาแล้วแขวนกิ่งต้นไม้ นายจำลองได้ใช้ปืน .๒๒ ยิงในระยะห่างกันประมาณ ๑ คืบ ปรากฏว่ายิงไม่ถูก นายนิวัฒน์จึงขอยิงบ้าง จ่อยิงปรากฏว่าไม่ถูกอีกเช่นเคย ทั้งคู่บอกว่าถ้าระยะนี้ยิงไม่ถูกก็ไม่ต้องใช้ปืนอีกแล้ว เพราะทั้งคู่เป็นผู้ที่สนใจปืนอยู่แล้ว

ในงานผูกพัทธสีมา เมื่อต้นปี ๒๕๑๗ นายอิน ไท้เจริญ บ้านอยู่จังหวัดอุดรธานี ได้มาบูชากริ่งรูปเหมือนหลวงปู่ทิมไป ๒๘ องค์ ศิษย์ของหลวงปู่ที่ดูแลเครื่องรางอยู่เกิดความสงสัยก็ได้ไต่ถาม นายอินได้เล่าให้ฟังว่า ตัวเขาเป็นคนจังหวัดอุดรได้เดินทางมาระยอง มาทำไร่มันสำปะหลัง และได้เช่ากริ่งรูปเหมือนไป พอสิ้นปีก็เดินทางกลับบ้าน โดยเช่าแท็กซี่ไปทั้งหมด ๕ คน รถได้เกิดอุบัติเหตุคว่ำตกถนน ปรากฏว่าตายไป ๔ ส่วนตัวเขาเพียงแต่

สลบหลังจากนั้น ญาติพี่น้องทราบข่าว ก็เลยฝากเงินมาเช่ากริ่งหลวงปู่ นายอินพูดจบก็ยกมือไหว้ท่วมหัวแล้วพูดว่า นี่ถ้าไม่ได้หลวงปู่ช่วย บ้านนี้คงตายไปนานแล้ว

อภินิหารรูปหล่อบูชาหลวงปู่

ชาวบ้านบ้านฉาง ได้เดินทางมาเช่ารูปหล่อหลวงปู่ไปไม่กี่วัน ปรากฏว่าถูกล๊อตเตอรี่รางวัลที่ ๒ ซึ่งแต่ไหนแต่ไรไม่เคยถูกเลย

หลวงปู่ถ่ายรูปไม่ติดถ้าไม่อนุญาต

เมื่อคราวปลุกเสกของที่วัดพลา จังหวัดระยอง หลวงปู่ได้รับนิมนต์ไปนั่งปลุกเสกด้วย มีช่างภาพหนังสือพิมพ์ไปถ่ายรูป โดยไม่ได้ขออนุญาตจากหลวงปู่ก่อน ปรากฏว่า กดชัตเตอร์เท่าไร ชัตเตอร์ก็ไม่ทำงาน แต่พอนึกได้เข้าไปขออนุญาตก็ติดและได้ภาพที่ชัดเจนดี

นายสุวรรณ ปิ่นทองคำ บ้านอยู่หมู่ ๑๐ หาดพัทยา ไปหาหมอที่ ร.พ. รามา กรุงเทพ ฯ หมอฉีดยา ระหว่างนั้นนึกถึงหลวงปู่และขอลองอภินิหารของตะกรุดโทน ปรากฏว่าหมอฉีดยาเท่าไรก็ไม่เข้า

และอธิษฐานใหม่ให้ฉีดเข้าก็ฉีดเข้าอย่างง่ายดาย

สำหรับรายนายสุวรรณนี้ ได้เล่าให้คนที่วัดฟังเพราะคนที่วัดเห็นนายสุวรรณเช่าของไปหลายชิ้นก็สงสัย จึงสอบถามดูก็ได้ความตามที่เล่ามานี้

เสกตะกรุดใต้น้ำ

คุณป้าอยู่ งามศรี บ้านอยู่ใกล้ ๆ วัดละหารไร่ และเป็นหลานของหลวงปู่ทิมได้เล่าให้ฟังว่า เมื่อสมัยหลวงปู่ทิมมีอายุประมาณ ๖๐-๗๐ ปีนั้น เวลาท่านจะทำตะกรุดท่านจะลงไปทำใต้น้ำโดยถือตะกรุดแล้วเดินลุยน้ำลงไปจากศาลาหน้าวัด มีผู้เห็นกันหลายคน และส่วนมากยังมีชีวิตอยู่ เมื่อหลวงปู่ทิมทำตะกรุดเสร็จเดินลุยน้ำขึ้นมาทุกคนประหลาดใจ เพราะเนื้อตัวและจีวรของหลวงปู่หาเปียกน้ำไม่ !!

เสกตะกรุดลอย

ท่านอาจารย์รัตน์เจ้าอาวาสวัดหนองกระบอก อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง เล่าให้ฟังว่า หลวงปู่ทิมเป็นพระที่มีพลังจิตกล้าแข็งมากสามารถเสกจนตะกรุดลอยได้ ท่านเล่าว่ามีอยู่

ครั้งหนึ่งได้นิมนต์พระอาจารย์ชื่อดังของจังหวัดระยองมา ๔ รูปด้วยกันมี หลวงพ่อหอม หลวงพ่อชื่น และหลวงปู่ทิม ให้หลวงพ่อที่มาทั้ง ๔ รูปนำตระกรุดสาริกามาด้วย แล้วนำลงใส่บาตร ให้หลวงพ่อทั้ง ๔ องค์นั่งล้อมรอบบาตร และขอให้ท่านทุกองค์เรียกตะกรุดให้ลอยขึ้นจากบาตร หลวงพ่อหอมเป็นผู้เรียกก่อนโดยนั่งบริกรรมอยู่พักหนึ่ง แต่ก็ไม่ปรากฏว่าตะกรุดลอยขึ้นมา จากนั้นหลวงพ่ออ่ำ และหลวงพ่อชื่นก็ได้นั่งบริกรรมทำนองเดียวกัน ตะกรุดก็ไม่ยอมลอยขึ้น จนถึงองค์สุดท้ายที่ ๔ คือหลวงปู่ทิมท่านนั่งบริกรรมอยู่สักครู่ก็ปรากฏว่าตะกรุดลอยขึ้นมาจากก้นบาตร หลวงพ่อหอมและเจ้าอาวาสวัดหนองกระกอกเห็นเช่นนั้นก็ตกใจและบอกว่า ขอให้ช่วยทำให้วิ่งรอบบาตรได้ด้วย หลวงปู่ทิมก็นั่งหลับตาภาวนาอยู่รอบ ๆ บาตรท่ามกลางความตื่นตะลึงของพระสงฆ์ทุก ๆ องค์ และเรื่องนี้ได้เป็นที่โจษขานกันทั่วไปในจังหวัดระยอง

ในเรื่องอำนาจจิตอันกล้าแข็งของหลวงปู่ทิมนี้ แม้แต่เครื่องปั่นไฟท่านก็สามารถบังคับให้หยุดได้โดยไม่ทราบสาเหตุคือ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่วัดละหารไร่มีลิเกมาเล่น พอลิเกกำลังจะออกแขกก็ปรากฏว่าไฟฟ้าดับพรึบลง พอแขกเข้าโรง ไฟฟ้าก็สว่างขึ้น เป็นอย่างนี้ถึง ๓-๔ ครั้ง จนต้องมีคนเตือนคณะลิเกให้ไปขออนุญาตหลวงปู่ทิมเสียก่อน เมื่อไปขออนุญาตแล้วก็ปรากฏว่าไฟฟ้าที่เคยปิด ๆ ดับ ๆ ก็ติดสว่างตลอดทั้งคืน

ความศักดิ์สิทธิ์แห่งวัตถุมงคลของท่านนั้น มีมากเหลือที่จะคณานับ มิใช่อิทธิฤทธิ์วัตถุมงคลที่หลวงปู่ทิมปลุกเสกนั้นจะหนักไปในทางคงกะพัน, แคล้วคลาด แต่ทางอื่นที่ไม่น่าเป็นไปได้แต่ก็เป็นไปแล้ว คือ มงคลวัตถุที่ท่านแผ่เมตตาให้นั้น สามารถรักษาคนป่วยให้หายได้ ดังเช่น--

ด.ญ. กนกวรรณ เอี่ยมเงิน อายุ ๖ ปี ได้ป่วยเป็นโรคลูคีเมียตั้งแต่เล็ก ๆ คุณกล้าและคุณวัชรี ซึ่งเป็นบิดา--มารดาของ ด.ญ. กนกวรรณ ได้นำลูกของตนไปรักษาจนหมดเงินนับไม่ถ้วน เพราะ ด.ญ. กนกวรรณ นี้จะต้องฉีดยาเติมเลือดแดงทุกอาทิตย์ทุกเดือน ร่างกายผ่ายผอมเป็นที่น่าสงสารแก่ผู้ได้พบเห็น แต่ด้วยกุศลผลบุญของเด็กยังมีอยู่ ก็พอดีมีผู้ใจบุญได้มอบเหรียญหลวงปู่ทิมให้เด็กแขวนเมื่อพ่อแม่ของเด็กเห็นลูกของตน อาการเข้าโคม่าเช่นนี้ ไม่ทราบจะทำอย่างไร มารดาของเด็กจึงอธิษฐานกับเหรียญของหลวงปู่ทิม ขอให้บุตรของตนหายจากโรคภัยนี้ด้วยเถิดภายใน ๓ วัน ถ้าหายจริงจะสร้างพระเท่าตัวเด็กถวายให้วัดที่ยากจน ปรากฏว่า

พอครบ ๓ วัน เด็กก็หาย หมอขอเลือดไปตรวจก็ไม่มีอาการของโรคนี้เกิดขึ้นอีก จนหมอที่โรงพยาบาลสมเด็จ ณ ศรีราชายังสงสัยอยู่ทุกวันนี้และเมื่อครบ ๖ เดือน ด้วยความยากจนเพราะหมดเงินรักษาเด็กคนนี้จนมีหนี้สินรุงรัง พ่อแม่เด็กจึงไม่สามารถสร้างพระถวายวัดยากจนตามที่ได้บนบานไว้ได้ อยู่ดี ๆ เด็กก็เกิดป่วยอีก พ่อแม่จึงรวบรวมและบอกบุญไปยังพวก ๆ หาเงินมาสร้างพระได้สำเร็จ เด็กหายทันที จนกระทั่งทุกวันนี้ ด.ญ. กนกวรรณ ก็หายเป็นปกติ ร่างกายแข็งแรงเป็นปกติทุกอย่าง

จากประสพการณ์เรื่องนี้ ก็ได้เกิดกับญาติผู้ใหญ่ที่ผู้เขียนนับถือท่านหนึ่ง คือ เดือนพฤศจิกายน ปี ๑๘ **คุณมาโนช เหล่าขวัญสถิตย์** เจ้าของร้านอาหาร **"นาวาชายหาด"** ศรีราชา ได้ลื่นหกล้มหงายหลังฟาดพื้นปูนซิเมนต์ปรากฏว่าสลบทันทีถึง ๓ วัน ๓ คืน เมื่อฟื้นแล้ว **คุณมาโนชถึงกับเป็นอัมพาตไปครึ่งตัว** ซีกขวาทั้งซีกขยับไม่ได้และช่วยตัวเองไม่ได้ทั้งการกิน การนอน การนั่ง ได้รับความทรมานอย่างแสนสาหัส แต่ด้วยจิตที่ยึดมั่นอยู่ในองค์หลวงปู่ทิม จึงตั้งจิตอธิษฐานระลึกถึงหลวงปู่ ขอให้ท่านช่วยคุณมาโนชรักษาอยู่ที่โรงพยาบาลศรีราชา ๑ เดือน อาการก็ไม่ดีขึ้นเลย จึงย้ายไปอยู่ที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์อีก ๙ วัน และหลังจากนั้นจึงไปรักษาที่โรงพยาบาลสมเด็จเจ้าพระยา วันแรกไปถึงหมอได้เอาเข็มฉีดยาดูดเลือดไปตรวจ แต่เมื่อแทงเข็มไปบนผิวหนังของคุณมาโนชแล้ว ปรากฏว่า แทงไม่เข้า จึงต้องขอให้คุณมาโนชถอดสร้อยพระที่คอออก ซึ่งมีเหรียญหลวงปู่ทิมรุ่น สมเด็จ ณ ศรีราชาแขวนอยู่ และวันที่สอง ก็นำเข้าห้องผ่าตัดเพื่อทำการผ่าตัดสมอง ก่อนที่จะเข้าห้องผ่าตัดนั้นทั้งญาติพี่น้องและภรรยา รวมทั้งตัวคุณมาโนชเองได้จุดธูปบอกหลวงปู่ทิม พร้อมทั้งบนบานให้ท่านช่วย หลังจากทำการผ่าตัดเสร็จแล้ว หมอได้สั่งให้คุณมาโนชพัก ๑ เดือน และบอกว่าจะหายภายใน ๖ เดือน แต่คุณมาโนชมีความเป็นห่วงพ่อแม่ที่แก่ชรามาก และกิจการที่ร้านได้ปล่อยให้ลูก ๆ ดูแลมานานแล้ว จึงได้ตั้งจิตบอกหลวงปู่ทิมอีกครั้งหนึ่งว่า ถ้าหายจะบวชให้หลวงปู่และขอให้หายจากโรคร้ายภายใน ๖ วันด้วยเถิด เพราะ ด.ญ. กนกวรรณ เอี่ยมเงินซึ่งป่วยเป็นโรคลูคีเมีย ยังหายได้ภายใน ๓ วัน และเป็นที่น่าอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง คุณมาโนชเหล่าขวัญสถิตย์ หายจากอัมพาตได้ภายใน ๖ วันจริง ๆ หลังจากที่หมอได้ตัดไหมเรียบร้อยแล้ว

หลังจากเหรียญเจริญพรออกให้บูชาแล้วปรากฏว่า มีผู้นำไปทดลองหลายราย ส่วนใหญ่ยิงไม่ออกก็มี บางรายถึงปากกระบอกปืนบวม บางรายก็ยิงออก แต่ไม่ถูก คุณเพียรวิทย์

จารุสถิต และคุณมงคล นาคแทน ศิษย์ใกล้ชิดของท่านทั้งสองคนได้ยินเขาเล่าก็นึกอยากทดลองบ้าง พอดีคุณมงคลมีธุระไปจังหวัดจันทบุรี จึงชวนคุณเพียรวิทย์ไปด้วย ขับรถโฮลเดนคันใหญ่ของคุณมงคลไป พอถึงที่เปลี่ยวคุณมงคลก็ชวนคุณเพียรวิทย์ลงจากรถเอาเหรียญไปลองโดยผลัดกันยิง ปรากฏว่านัดแรกยิงไม่ออก นัดที่สองยิงออกแต่ไม่ถูก เมื่อกลับมาถึงวัดคุณเพียรวิทย์ก็ขึ้นบันไดเข้าไปกราบหลวงปู่เป็นทำนองจะไปรายงานว่าผมมาแล้ว พอหลวงปู่เห็นหน้าเข้าเท่านั้นก็พูดว่า

"ถ้าอยากลองอย่าไปลองรูป" ยกมือชี้ที่อกแล้วว่า **"ให้มาลองที่ตัวนี้"** แล้วท่านก็ไม่ยอมพูดกับคุณเพียรวิทย์ วันนั้นทั้งวัน คุณเพียรวิทย์ยังสงสัยไม่หายว่าท่านรู้ว่าเอาเหรียญไปลองได้อย่างไร ?

เกี่ยวกับเรื่องหลวงปู่เสกปลัดขิกจนวิ่งได้นั้น เคยมีผู้เห็นกันหลายราย รายที่เห็นมากได้แก่ชาวบ้านฉาง จังหวัดระยอง ซึ่งมาทอดผ้าป่า มีคนนำปลัดขิกมาให้ท่านเสกด้วย ๓๒ ตัว ท่านจึงใส่ถาดเสกให้สักครู่ใหญ่ ปรากฏว่าปลัดขิกวิ่งกุกกิกกุกกิกอยู่ในถาดคนเห็นกันทั่ว พอหลวงปู่บอกเอาไปได้ต่างคนต่างแย่งกันจนเกือบจะเหยียบเอาหลวงปู่เข้า ท่านจึงพูดเปรย ๆ ว่า **"ของดีมีอยู่กับตัวไม่ชอบใช้ ชอบใช้ ไม้ใช้ ไร่"**

เกี่ยวกับเรื่องเสกปลัดขิกวิ่งได้นี้ เคยมีผู้เอาปลัดขิกไปให้ท่านเสกและบอกกับท่านว่าขอให้เสกให้วิ่งได้ ท่านตอบเป็นคำคมว่า **"ผูกเอววิ่งไปกรุงเทพ ฯ มันก็วิ่งได้ ผูกเอวโดดมันก็โดดได้"**

เมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๑๗ ผมพาภรรยาและลูกไปกราบหลวงปู่ ภรรยาผมสงสัยและไม่เชื่อเรื่องที่หลวงปู่สามารถเสกขนปลัดขิกวิ่งได้ จึงถามเณรองค์หนึ่งว่า จริงหรือเปล่าที่หลวงปู่เสกปลัดขิกวิ่งได้ และเณรเคยเห็นไหม สามเณรตอบว่า "ไม่เคยเห็นวิ่งได้ **เห็นแต่มันส่ายหัวดุกดิก ๆ ได้เท่านั้น"**

คุณปกร นามสกุลผมจำไม่ได้ บ้านอยู่ตำบลไผ่ล้อม อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง เล่าให้ผมฟังเมื่อวันวางศิลาฤกษ์ศาลาการเปรียญเมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๑๗ นี้ว่า

รูปเหมือนบูชาขนาด ๔ นิ้ว ซึ่งสร้าง ๑,๐๐๐ องค์นั้น หลวงปู่ทิมเป็นผู้บรรจุด้วยตัวท่านเองทุกองค์ ตอนแรกท่านจะให้เณรไปเก็บใบโพธิ์มาจำนวน ๑,๐๐๐ ใบเท่าจำนวนองค์พระ และให้เณรช่วยลงอักขระหัวใจพุทธคุณและสูตรเลขยันต่าง ๆ ตามที่ท่านบอกให้ เณรจะลงทีละใบ

ซึ่งก็เป็นอันเชื่อแน่ว่า เดือนหนึ่งก็บรรจุไม่เสร็จ ท่านสั่งให้เณรเอาใบโพธิ์วางซ้อนๆ กันแล้ว ลงเฉพาะใบแรกใบเดียว เมื่อลงเสร็จแล้วท่านก็ตบลงที่ใบโพธิ์และเป่าให้เป็นที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่งใบโพธิ์ทุกใบมีอักขระทุกตัว เรื่องไม่หมดเท่านั้น ท่านจะนำรูปเหมือนทุกองค์มา แล้วหยิบผงที่ท่านสร้างขึ้นไว้นานแล้วใส่ลงไปในองค์พระแล้วเอาใบโพธิ์ปิดและหงายวางเรียง ๆ กันไว้เพื่อรอเอาปูนซีเมนต์มาอุดปิดก้น คุณปกรเล่าว่าตัวแกเองนั้นมีความโลภอยากได้ผงในองค์พระ จึงหยิบองค์พระออกมาแล้วเทจะเอาผง ปรากฏว่า ไม่มีผงหลุดออกมาเลย คุณปกรไม่เชื่อลองเทอีกองค์ก็ไม่มี และอีกองค์ก็ไม่มี แกเล่าว่าเหมือนฝัน จึงสั่งจองรูปเหมือนไว้หลายองค์ รูปเหมือนชุดนี้มี ๒ ขนาด คือขนาด ๓ นิ้วและขนาด ๕ นิ้ว ขนาด ๕ นิ้ว สร้าง ๑,๐๐๐ องค์ ขนาด ๓ นิ้ว สร้าง ๕๐๐ องค์ ให้ทำบุญองค์ละ ๕๐๐ และ ๓๐๐ บาท

เมื่อเที่ยงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๑๗ มีชายหนุ่มคนหนึ่งไปหาผมที่ตลาดศรีย่าน พร้อมกับยื่นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐซึ่งมีเลือดสีแดงติดอยู่เต็มให้ผมดู พร้อมกับบอกให้ทราบว่าแกชื่อแสวง วัณสุโภประสิทธิ อยู่บ้านเลขที่ ๓๙ ถนนสาธรใต้ ยานนาวา มีอาชีพเป็นช่างอยู่ที่โรงกระดาษบางปลามหาชัย ได้เดินทางจากกรุงเทพ ฯ โดยรถเมล์ประทาง บขส. เพื่อไปทำงานตามปกติ ขณะที่รถแล่นมาถึงตำบลรางโพ กม. ที่ ๑๓–๑๔ เล็กน้อย ได้เกิดอุบัติเหตุประสานงากับรถเก๋งนิสสันสีเขียว กท. ฉ. ๘๘๐๑ จนเก๋งพังยับเยิน คนในรถตายคาที่ทันที ๔ ศพ ไปตายที่โรงพยาบาลสมุทรสาครอีกหนึ่งศพ คนในรถเมล์ต่างบาดเจ็บกันทุกคน โดยเฉพาะคนขับบาดเจ็บสาหัส นายแสวงซึ่งนั่งอยู่หลังคนขับสลบคาที่ไปฟื้นที่โรงพยาบาลโดยมือยังกำหนังสือพิมพ์ไทยรัฐแน่นมีเลือดติดเต็ม แต่เนื้อตัวแกไม่เป็นอะไรเลย ตัวถลอกเพียงเล็กน้อย นายแสวงเล่าว่าคนที่นั่งหลังถัดจากแกไปแขนขาดและบาดเจ็บไปตาม ๆ กัน แกเชื่อว่าที่รอดตายครั้งนี้เพราะบารมีหลวงปู่ทิมเพราะในตัวแกมีเหรียญหลวงปู่ทิม พิมพ์เจริญพรอยู่เหรียญเดียว

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๑๗ หลวงปู่ทิมได้ประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์ศาลาการเปรียญภาวนาภิรัติ ซึ่งเป็นศาลาซึ่งสร้างขึ้นจากเงินที่ได้จากการให้เช่าบูชาพระชุดชินบัญชร ศาลานี้มีขนาดยาว ๑๖ วา กว้าง ๗ วาเศษ เป็นศาลาคอนกรีตเสริมเหล็กทั้งหลัง ราคาค่าก่อสร้าง ๒ ล้านบาท และในวันวางศิลาฤกษ์นี้พอดีกับเป็นวันคล้ายวันเกิดอายุครบ ๙๕

ปี ของหลวงปู่ทิมด้วย ทางคณะกรรมการจึงได้สร้างพระปิดตาปั๊มเนื้อทองแดงและนวโลหะขึ้นจำนวนหนึ่งอย่างละ ๙,๐๙๖ องค์ เพื่อสมณาคุณแก่ท่านที่ช่วยสร้างศาลา ในราคาชุดละ ๕๐ บาท ถ้าเป็นนวโลหะองค์ละ ๔๐ บาท ทองแดงองค์ละ ๒๐ บาท พระปิดตาพิมพ์นี้เป็นพิมพ์ที่ ๒ ซึ่งขออนุญาตสร้างไว้ทั้งหมด ๒ พิมพ์ด้วยกัน และออกไปพิมพ์หนึ่งแล้วคือพิมพ์เนื้อผง ขาวและดำ นอกจากพระปิดตาแล้วในงานวางศิลาฤกษ์ หลวงปู่ทิมได้อนุญาตให้สร้างเหรียญวางศิลาฤกษ์ได้อีกหนึ่งพิมพ์ เป็นเหรียญบูชาขนาดใหญ่ เส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๑.๙ นิ้ว ด้านหน้าเป็นรูปหลวงปู่ทิมครึ่งองค์ ด้านหลังเป็นยันต์ห้า บูชาเหรียญละ ๑๕๐ บาท สร้างจำนวน ๓,๙๙๖ เหรียญ

ผ้าโบกหลวงปู่ทิม ประมาณเดือนตุลาคม ๑๗ นี้ ทางวัดละหารไร่ ได้เกิดน้ำป่าไหลท่วมบริเวณวัดอย่างรวดเร็วระดับน้ำวัดจากพื้นดินขึ้นมาได้ถึง ๑.๕๐ ม. นับว่าโกลาหลที่สุดในเวลานั้น ไม้กะบากที่ใต้ถุนศาลาหลังใหญ่ถูกน้ำพัดพาไปถึง ๒ เที่ยวรถบรรทุก หิน ๒ ที่ใช้ผสมคอนกรีตเป็นกองสูงยังถูกน้ำพัดพาราบเป็นหน้ากอง ทรายที่เตรียมไว้ในการก่อสร้างไม่ต้องพูดถึง คณะคนงานของนายช่างมงคล ต่างก็สาละวนกับการเก็บไม้ไม่ไหวเพราะน้ำป่าที่ไหลมานี้ต่างก็มีงูกะปะซึ่งถูกน้ำพัดพาไป ผลที่สุดต่างก็นั่งเฝ้าดูวัสดุการก่อสร้างปล่อยให้น้ำพาไป โดยไม่ทราบจะทำอย่างไร ขณะนั้นหลวงปู่ทิมนั่งฟังเสียงน้ำหลากอยู่หน้าห้องของท่านพลันลุกขึ้นเข้าห้องหยิบผ้ายันต์ผืนสีเหลี่ยม ถือเดินออกไปยังหอฉันเก่า ซึ่งผู้เขียนเกรงว่าจะถูกน้ำพัดพาไปด้วยหลวงปู่ท่านยืนเสกผ้าผืนนั้นชักอึดใจหนึ่งท่านก็โยนผ้าผืนนั้นลงไปตามกระแสน้ำ ผ้าผืนนั้นก็ลอยไปตามน้ำอย่างรวดเร็วท่ามกลางคนงานที่ได้ช่วยกันเก็บเครื่องครัวอยู่บนวัดโดยไม่ทราบว่า หลวงปู่ได้ทำอะไร สักครู่หนึ่งทุกคนต่างตกตะลึงได้เห็นผ้าผืนนั้นไหลทวนน้ำขึ้นมาหาหลวงปู่ โดยหอบเอาอะไรมาสิ่งหนึ่ง หลวงปู่ท่านได้หยิบผ้าผืนนั้น ปรากฏมีลูกไก่เล็ก ๆ สีขาวคู่หนึ่งอยู่ในอุ้งมือ ท่านเอามือลูบไล้ไปที่ลูกไก่สีขาวคู่นี้ด้วยความปราณีอย่างยิ่งปัจจุบันนี้ลูกไก่สีขาวทั้งคู่ยังมีชีวิตอยู่และได้แพร่พันธ์ไว้อย่างมากมาย ถ้าท่านผู้อ่านมีโอกาสเดินทางไปวัดละหารไร่และมีโอกาสค้างคืนอยู่ที่วัด ตอนเช้าโปรดสังเกตดูไก่พันธุ์ขาวของหลวงปู่ทิมดูซิครับมันจะนั่งคู้เข่ารอข้าวที่ท่านฉันแล้วโปรยไปให้อย่างมีระเบียบ โดยที่ไก่พวกนี้จะไม่ร้องโต๊กต๊าก เป็นอันขาด

จนกว่าได้ข้าวอิ่มแล้วมันจึงจะแยกไปคุ้ยเขี่ยกินตามบริเวณวัด ไก่กับหลวงปู่ทิมมักมีความสัมพันธ์กันมากไม่แพ้ปลาในสระน้ำวันที่ไก่หายหรือถูกคนขโมยไป หลวงปู่ท่านมักจะบอกล่วงหน้าให้ศิษย์ที่ใกล้ชิดฟังก่อนอยู่เสมอ

ผ้ายันต์ยืนที่ช่วยชีวิตลูกไก่ ภายหลังผู้เขียนได้เรียนถามท่าน ท่านจึงตอบว่า เป็นยันต์พัดโบกปกติดีทางเมตตา ค้าขาย และกันภัยได้เป็นอย่างดี และถ้าท่านผู้รู้ได้ใช้สูตรในยันต์กระทำจิตให้มั่นปลุกเสกจนขึ้นแล้วจะนำไปใช้ได้สารพัดประโยชน์ และผ้ายันต์สี่เหลี่ยมผืนนี้เคยสร้างชื่อลือลั่นมาแล้วในตอนผูกพัทธสีมาเมื่อต้นปี ๑๗ ปลุกเสกจนผ้ายันต์ลอยขึ้นมาจากถาด เป็นที่รู้ ๆ กันอยู่ในจังหวัดระยอง หากท่านไปถามผู้เฒ่าผู้แก่ชาววัดละหารไร่ว่าผ้าพัดโบกหลวงปู่ทิมนั้นดีทางไหน ท่านจะได้รับเรื่องแปลก ๆ อีกมากทีเดียว โดยเฉพาะเรื่องทางเสน่ห์ขนาดไถนาต้องทิ้งคันไถมาหาทันที

ภาคผนวกเกี่ยวกับวัตถุมงคลของหลวงปู่ทิม ซึ่งรวบรวมเท่าที่พอหาได้

๑. **ประเภทเครื่องรางของขลัง** มี ผ้ายันต์, ตะกรุดโทน. ตะกรุดมหานิทรา, ตะกรุด ๓ ดอก, ๕ ดอก, ๗ ดอก, สีผึ้ง, ลูกอม, ปลัดขิก, มีดหมอ และสิงสาราสัตว์ต่าง ๆ ซึ่งต้องบุคคลที่สนใจและศึกษามาแต่แรกจึงจะทราบได้

๒. เหรียญฉลองสมณศักดิ์ สร้างปี พ.ศ. ๒๕๐๗ เป็นเหรียญเนื้ออัลปาก้าล้วน ๆ ต่อมาก็ได้สร้างเหรียญเสมาเล็ก ๆ ไว้แจกผู้หญิง ซึ่งเหรียญนี้ ด้านหลังจะเรียบ ผิดกับรุ่นเสริมที่ด้านหลังจะนูนออกมา

๓. เหรียญรุ่นฝั่งพัทธและหล่อลอยองค์ สร้างปี พ.ศ. ๒๕๑๗ และได้หมดไปในสมัยหลวงปู่ยังมีชีวิต

๔. เหรียญรุ่นเจริญพร และชุดพระกริ่งชินบัญชร และมีพระปรกในมะขาม ,ปรกดำ, ปิดตา, เนื้อตะกั่วหลังยันต์ เหรียญและพระผงต่าง ๆ, ปิดตาฝั่งทับทิม ฯลฯ

๕. พระรุ่นวางศิลาฤกษ์ศาลาการเปรียญภาวนาภิวัติ มี พระปิดตาปั๊ม, เหรียญใหญ่ ฯลฯ

๖. พระเครื่องรุ่นแซยิดอายุครบ ๘ รอบ ๙๖ ปี มีเหรียญเสมา, เหรียญรูปไข่ครึ่งองค์, พระร่วงรัตนฤทธิ์ หนุมาณ, เหรียญนาคปรก, เหรียญสมเด็จ ณ ศรีราชา, เหรียญหล่ออิสริโก, ปิดตายันต์ยุ่งต่าง ๆ ฯลฯ

และยังมีรูปหล่อบูชาเนื้อปูนผสมผงอิทธิเจ, รูปหล่อเนื้อโลหะ ฯลฯ สรุปแล้วพระเครื่องของหลวงปู่ทิมนั้น สร้างมากมีหลายแบบหลายชนิด แต่ละชนิดก็เป็นที่ต้องการของมหาชนทั่วไป

ประวัติวัดละหานไร่

ที่ตั้ง

วัดละหานไร่ตั้งอยู่หมู่ที่ ๘ ตำบลหนองละลอก อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง

ประวัติความเป็นมา

วัดละหานไร่นี้ ก่อตั้งขึ้นเมื่อประมาณ ปี พ.ศ. ๒๓๕๔ หรือประมาณ ๑๖๕ ปี มาแล้ว เกิดขึ้นโดยหลวงพ่อสังข์เฒ่า รองเจ้าอาวาสวัดละหานใหญ่สมัยนั้น เห็นว่าพื้นที่ทางฝั่งคลองด้านตรงข้ามด้านเหนือของวัดละหานใหญ่ มีทำเลดีเหมาะแก่การปลูกพืชผัก จึงได้หักล้างถางพงใช้เป็นที่ปลูกพืชผัก ไว้ขบฉัน ในฤดูแล้งในขั้นแรกได้สร้างที่พักร่มเงาไว้ เมื่อถึงเวลาเข้าพรรษาก็จำพรรษาที่วัดละหานใหญ่ ต่อมามีผู้คนไปทำไร่ในแถบใกล้ ๆ ที่นั่นมากขึ้น เห็นว่ามีพระสงฆ์อยู่ เมื่อถึงวันพระก็จัดทำภัตตาหารไปถวายเป็นประจำ ต่อมามีพระภิกษุไปอยู่เพิ่มมากขึ้นจึงได้ก่อสร้างกุฏิวิหารขึ้น พระสงฆ์ก็จำพรรษาที่นั่น ตั้งชื่อว่าวัดละหานไร่ตั้งแต่นั้นมา โดยมีหลวงพ่อสังข์เฒ่าเป็นเจ้าอาวาสองค์แรก

ด้วยเหตุว่าการค้นหาประวัตินั้นลำบากมาก เพราะเป็นเวลานับร้อยปีมาแล้ว จึงอาศัยจากการเล่าสืบต่อกันมาและหลักฐานบางประการที่พอจะสันนิษฐานได้เป็นเครื่องประกอบ ในขณะที่ก่อตั้งวัดละหานไร่แล้วนั้น หลวงพ่อสังข์เฒ่าก็เป็นเจ้าอาวาสวัดละหานใหญ่ จึงสันนิษฐานว่าเมื่อวัดละหานไร่มีภิกษุอาวุโสบ้างแล้ว หลวงพ่อสังข์เฒ่า จึงมอบให้ปกครองกันเอง ซึ่งต่อมาทราบว่าเป็นหลวงพ่อแดง ส่วนตัวท่านกลับมาเป็นเจ้าอาวาสวัดละหานใหญ่ต่อจากคุณพ่อเฒ่าจันทร์ เหตุการณ์ต่อจากนั้นไม่มีใครทราบละเอียด แต่หนังสือบางเล่มอ้างว่าหลังจากหลวงพ่อแดงแล้ว หลวงพ่อองค์ต่อมาคือ หลวงพ่อเกิด, หลวงพ่อสิงห์, หลวงพ่อจ๋วม เป็นลำดับ หลังจากหลวงพ่อจ๋วมลาสิกขาบทไปแล้ว ทำให้วัดละหานไร่ไม่มีภิกษุจำพรรษาอยู่เลยเป็นเวลา ๓ เดือน ต่อมาหลวงพ่อทิม งามศรี (ฉายา อิสริโก) ได้จำพรรษาอยู่ ณ. วัดละหานไร่นี้เป็นต้นมา จึงเป็นเจ้าอาวาสตั้งแต่นั้นสืบต่อมาเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๔๕๐ ซึ่งหลวงพ่อทิมได้สร้างอุโบสถขึ้นหลังหนึ่ง

ในปี พ.ศ. ๒๔๘๓ หลวงพ่อทิมได้จัดให้มีการเปิดโรงเรียนขึ้นอย่างเป็นทางการ เพื่อสอนกุลบุตรกุลธิดา ของประชาชน โดยใช้ศาลาการเปรียญเป็นสถานที่ ต่อมาชาวบ้านเห็นดีด้วยกับการศึกษา จึงร่วมมือกับหลวงพ่อทิมสร้างอาคารเรียนขึ้น ๑ หลัง ตามแบบ ป. ๑ ข. ซึ่งปัจจุบันอาคารหลังนี้ชำรุดรื้อถอนแล้วไม่ได้ใช้แล้ว

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ชาวบ้านวัดละหารไร่ นำโดยนายธง สุขเทศน์ ได้ร่วมมือกันสร้างอุโบสถขึ้นใหม่ โดยหลวงพ่อทิมมอบเงินให้เป็นทุนขั้นแรก ๓๐.๐๐๐-บาท ทำพิธีวางศิลาฤกษ์เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๕ ด้วยบารมีของหลวงทิมอุโบสถก็สำเร็จภายในเวลาเพียงปีเศษเท่านั้น ด้วยศรัทธาของประชาชนทั่วไป วัดละหารไร่จึงสร้างหอฉันและศาลาการเปรียญสำเร็จด้วยเงินกว่าสี่ล้านบาท หลวงพ่อทิมมีตำแหน่งครั้งสุดท้ายเป็น **พระครูภาวนาภิรต** เจ้าอาวาสวัดละหารไร่ ชาวบ้านนิยมเรียกกันโดยทั่วไปว่า **หลวงปู่ทิม** หลวงปู่ทิมมรณะภาพด้วยโรคชระเมื่อเวลาประมาณ ๒๓.๐๐ น. ของวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๑๘ ณ หน้าหอสวดมนต์วัดละหารไร่หลังจากรักษาตัวที่ โรงพยาบาลสมเด็จ ณ ศรีราชาเป็นเวลา ๒๓ วัน คณะศิษย์ ได้จัดพิธีศพบำเพ็ญกุศล ณ วัดละหารไร่ หลังจากทำบุญ ๑๐๐ วัน อุทิศส่วนกุศลให้กับหลวงปู่ทิมแล้ว ได้เก็บศพไว้ที่ ศาลาภาวนาภิรต ศาลาการเปรียญวัดละหารไร่

หลังจากหลวงปู่ทิมมรณะภาพแล้ว คณะสงฆ์อำเภอบ้านค่าย ได้แต่งตั้งให้พระเชยชยธมฺโม ได้ก่อสร้างวิหารภาวนาภิรตกุฏี ขึ้น ๑ หลังขนาด ๓ ห้อง เพื่อทดแทนหลังเก่าซึ่งสิ้นค่าใช้จ่ายประมาณ ๑๒๕,๐๐๐.-บาท

ที่ดิน

สำหรับที่ดินคงเป็นที่ดินทำไร่แต่เดิมมาโดยไม่มีใครเป็นเจ้าของ ซึ่งมีประมาณ ๘ ไร่ เพิ่งมีผู้ซื้ออุทิศถวายเพิ่มเติมอีก ๘ ไร่เศษ และได้จัดทำ นส. ๓ แล้ว

ปูชนีย์วัตถุ

๑. เจดีย์

๒. อุโบสถและพระประธาน

๓. ศาลาการเปรียญ

โครงการพัฒนาวัด

๑. สร้างกุฏิให้เพียงพอกับพระสงฆ์ประมาณ ๒๐ รูป

๒. สร้างอาคารเรียนพระปริยัติธรรม

๓. สร้างหอสมุด

๔. สร้างเมรุ

๕. ปรับปรุงบริเวณ ปลูกต้นไม้ยืนต้น ไม้ดอก ไม้ประดับ ทำถนนภายในบริเวณวัด ทำรั้วกำแพงถมสระและบึงเพื่อให้กว้างขวาง

ลำดับเจ้าอาวาส

๑. หลวงพ่อสังข์เฒ่า (ปี ๒๓๕๔)

๒. หลวงพ่อแดง

๓. หลวงพ่อเกิด

๔. หลวงพ่อสิงห์

๕. หลวงพ่อจ๋วม

๖. หลวงปู่ทิม อิสริโก (ปี ๒๔๕๐–๒๕๑๘) มรณภาพ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๑๘

๗. พระเชย ชยธมฺโม รักษาการเจ้าอาวาส ตั้งแต่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๑๘–ปัจจุบัน ตั้งเจ้าอาวาส ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๒๔

